

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 18
December 2016
číslo 10

Jasle a kríž

Jasle a kríž

Prečo prišiel Ježiš ako človek na tento svet? Aj takáto otázka nás môže napadnúť najmä teraz, keď sa čoraz viac blížime k Vianociam. Čo tie Vianoce vlastne sú?

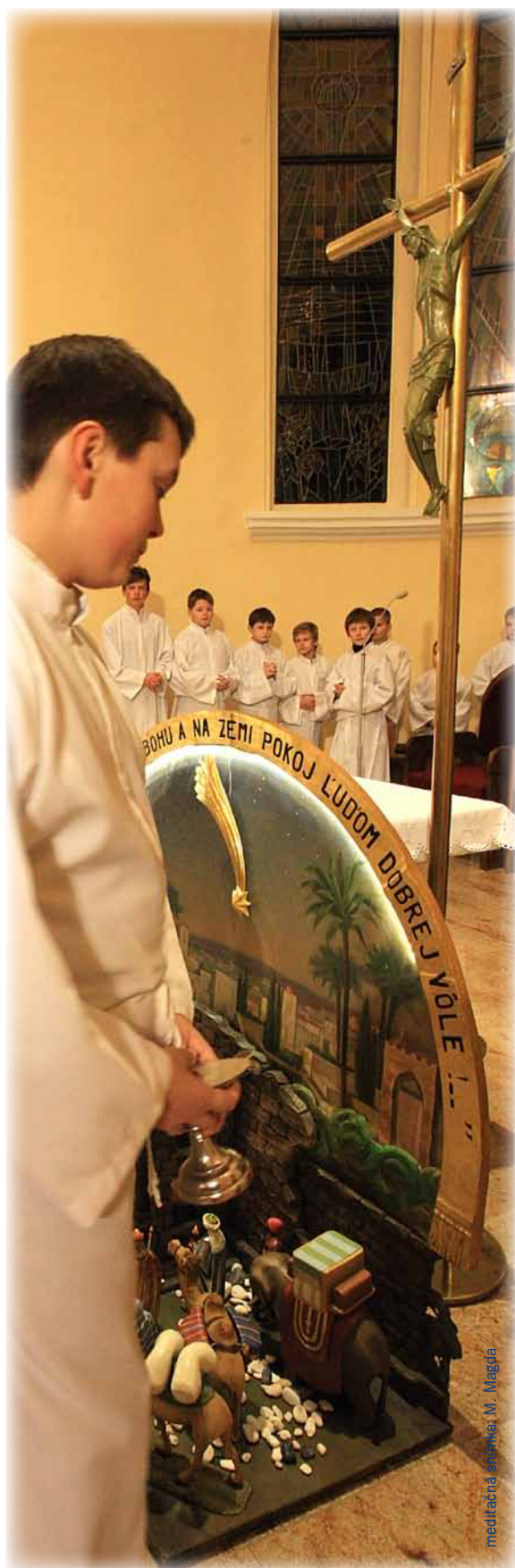
Z vlastnej skúsenosti vieme, že na otázky sa dá odpovedať čiastočne, ale aj úplne. A tak čiastočná pravda je, že Kristus prišiel na tento svet, aby nám ukázal nové hodnoty a zmysel nášho života. Priniesol nové pravdy o Bohu. Úplnú pravdu na túto otázku nám dáva apoštol Ján: „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal život večný“ (Jn 3, 16).

Jasle a kríž sú dva protipóly Spasiteľovho života. Caryll Houselander povedal: „Betlehem je vnútornou podstatou Kalvárie, podobne ako snehová vločka je vnútornou podstatou Vesmíru.“

A tak na Vianoce oslavujeme nielen narodenie Boha, ale aj jeho veľkú lásku k nám. Jeho láska je tým najväčším darom pod vianočný stromček pre mňa, pre teba, pre nás všetkých. Z darčiekov sa poväčšine radujeme, prečo z tohto by sme mali ostať smutní? Preto sa radujeme a oslavujeme Boha.

Verím, že sa naše srdcia po tieto dni viac otvárajú Bohu, že sa úprimne radujeme z najväčšieho daru, aký sme kedy dostali – z nekonečnej Božej lásky. Vyprosujem požehnané a pokojné vianočné sviatky každému jednému z Vás, ako aj radosť z Božieho narodenia.

d. o. Marek

OBSAH

Jasle a kríž..... 2

KATECHÉZA

Homília na 3. adv. nedelu, rok A..... 4

Pastiersky list biskupov 6

ROZHOVOR

doc. Dr. Vladimír Juhás, PhD. 8

O podmienkach spovede 12

O rozlišovaní Božej vôle 16

Naše domáce Vianoce 18

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Čo chceš, aby som ti urobil?..... 22

Ježišovo vianočné pranie pre nás ... 23

SPEKTRUM MLADÝCH

O najkr. vianočnom stromčeku 25

Ahoj deti! 26

Máš problém? (50. časť)..... 27

Trampoty v manželstve (108. časť) . 28

Stalo sa, stane sa 29

Vianočné spovedanie 2016 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútoraná predná: M. Magda

Vnútoraná zadná: M. Magda

Vonkajšia zadná: E. Jenča

SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Vítaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločnosťou redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová**Grafika:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** d. o. Ján Biroš, MartinaGondová, Tomáš Magda ml., Lenka Novotná,
Blažej Vaščák, Žofia Jenčová**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116e-mail: vítaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.skwww.farnostvítaz.sk

číslo účtu: 5037445647/0900

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

Zachráň Vianoce

**Ježišu, zachráň Vianoce.
My to už nedokážeme.
Kupujeme a beháme,
robíme balíčky,
zdobíme vianočné stromčeky
a spievame "Tichá noc".
Ale tajomstvo Božieho Syna,
ktorý sa stal pre nás človekom,
je často len dekorácia a sentimentalita.**

**Ježišu, my sme spoluvinní,
že z tohto sviatku sa stal trik
čosi získať.
Počítame
vianočné prídavky,
vzájomné dary
z povinnosti.**

**Chceli by sme sa oslobodiť
od nákupov a darčkového zaťaženia.
Chceli by sme sláviť svätý sviatok,
ktorý sa nebude hodnotiť podľa darov.**

**Ježišu, pomôž nám,
aby zmysel tohto sviatku
nezanikol.
Pomôž nám uvedomiť si to
v adventných týždňoch.
Pomôž nám obrátiť sa
k novému začiatku.
Iba potom by mohli dary
ako prejavy lásky
poukazovať na tvoju lásku.**

**Ježišu, zachráň Vianoce,
zachráň nás.
Preto si sa stal človekom.**

Paul Roth

HOMÍLIA

na 3. adventnú nedeľu v roku A

Ponúkame vám pre duchovné obohatenie sa homílie nášho rodáka, kňaza Mgr. Jána Biroša.

Keď ich duchovný otec doniesol do redakcie, veľmi som sa potešil, lebo nám do nášho duchovného života pribudne aj jeho dlhoročný pohľad na našu vieru cez vysluhovanie sv. omší, zložených z bohoslužby slova a bohoslužby obety.

Od kresťana ku kresťanstvu

Polovicu adventu už máme za sebou. Rastie naša radosť na vianočné stretnutie s Pánom Ježišom? Pozná nás Pán Ježiš ako svojich? Poznáme my jeho? Pýtajme sa v duchu, aká bola doposiaľ naša adventná príprava na stretnutie s Ježišom?

Milí veriaci, kto dnes naozaj pozorne počúval čítanie z evanjelia, musel sa znepokojiť a žasnúť. Čo sa to robí s Jánom Krstiteľom, že pochybuje o Pánu Ježišovi? Predsa on prvý v ňom spoznal Vykupiteľa, keď on ho ako ohlasovateľ predstavoval národu: „...Hľa, Baránok Boží...“ A teraz je Ján v rozpakoch a posielal svojich učeníkov zo žalára k Pánu Ježišovi s otázkou: „To si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ Čo sa to dialo? Čo sa to stalo?

Verejná mienka v celom Izraeli sa zhodovala v jednom. Svet je zlý, pomery sú zlé, neudržateľné. Takto to ďalej nemôže ísť. Tu sa musí niečo stať. Veď nech len príde Mesiáš, ten urobí poriadok. Čo a ako sa musí zmeniť, o tom boli dvojité mienky. Jedni si mys-

leli: Tento nový Mesiáš, to bude nový bojovný Dávid, vodca revolúcie, bojujúci kráľ. Druhí tvrdili: Bude to nový prorok, možno nový Eliáš, zatratí hriešnikov, spáli ich ohňom, bude hrozne súdiť všetkých a bude pustovníčiť ako Ján. Čo z toho splnil Pán Ježiš?

- Nechal sa nazývať Synom Dávidovým, ale nechcel zmeniť svet revolúciou, nechcel prelievať cudziu nevinnú krv.

- Nechal sa nazývať prorokom. Synom človeka, novým Eliášom, ale hriešnikov neprekliňal, nezatracoval, ale odpúšťal im.

- Nežil ako pustovník, jedol a pil ako normálni ľudia. Nenavádzal ľudí k úteku zo sveta na púšť.

Čo teda Pán Ježiš hlásal? Niečo celkom nové, čo v ľudských dejinách ešte nebolo. Celkom nový recept na zmenu pomerov, na zlepšenie zlého sveta. Vtedy tú novú ra-

Drahí moji, rozumiete tomu? Týmto zázračným slovom nám hovorí Kristus. Prestaňte si sťažovať na chyby svojich blízkych, veď vy ich máte tiež. Sťažovať sa na druhých, nadávať na nich nevedie k ničomu. Druhého nezmeníš. Jediné, čo môžeš zmeniť, si ty sám. Nad sebou máš moc. Zmeň teda seba a svet bude hneď o niečo, o tú tvoju dobrotu lepší. Hľadaj chyby predovšetkým na sebe.

Výzva doby ku každému jednému z nás je. Od kresťana ku kresťanstvu. Kresťanské deti – najlepšie a najposlušnejšie v školách. Kresťanskí zamestnanci – najsvedomitejší pracovníci na každom pracovisku. Kresťanské rodiny – najusporiadanejšie rodiny. Všetci máme možnosť dosiahnuť tieto ciele. To bude naša najpresvedčivejšia kázeň ako pokresťančíme spohanšterný a zlý svet. Samozrejme s Kristom na čele.

Na rodičovskom združení ešte počas komunizmu mal riaditeľ pred sebou rodičov žiakov posledného ročníka a svoj záverečný predslav ukončil otázkou, či je tu niektorý z rodičov istého Jožka. Bola tam iba mamička, mladá vdova, pretože len nedávno jej zomrel mladý manžel na infarkt. Táto matka neochotne vstáva so spýtavým pohľadom, či má azda očakávať nejaké nepríjem-

Prajem vám, rodičia, aby sa vám tiež podarilo vychovať takých synov a dcéry. Veď či je to nemožné mať chlapca či dievča snaživé v učení, skromné vo vystupovaní, kamarátske v kolektíve a kresťansky zbožné?

dostnú zvesť vyjadril jediným slovom - metanoia (starogréčtina). V slovenčine má toto slovo viaceré významy. Metanoiein – zmeňte svoje zmýšľanie, v náboženskom kontexte, pokánie. Toto je jadro učenia Ježiša Krista.

ilustračná snímka: Martin Magda

nosti. Riaditeľ však začal rozprávať samé chvály, aký je to výborný žiak, či už v učení, že je skromný vo vystupovaní, slušný a kamarátsky v kolektíve. A končí otázkou, ako sa jej podarilo vychovať takéhoto slušného syna? Z očí jej vyhrkli slzy a praje, si aby bol v tej chvíli pri nej nebohý manžel. A na otázku mu celkom spontánne, napriek tomu, že panuje totalita, odpovedá, že „po kresťansky“.

Prajem vám, rodičia, aby sa vám tiež podarilo vychovať takých synov a dcéry. Veď či je to nemožné mať chlapca či dievča snaživé v učení, skromné vo vystupovaní, kamarátske v kolektíve a kresťansky zbožné? Priatelia, blížia sa Vianoce. Pán Ježiš sa narodil ako chudobné dieťa. Zmeňme sa aspoň v tomto. Nerobme aspoň my, kresťania, z Vianoc záležitosť biznisu, kšeftu a reklamy. Nenechajte sa ohlúpiť

hlučnou reklamou. Zmeňte svoje zmýšľanie tak, aby vaše vianočné darčeky boli prejavom lásky a nie meradlom plnosti peňaženky.

Povedzte sami, je kresťanom a vyznávačom chudobného Ježiška chlapec, ktorý sa vyhráza, že ak nedostane notebook, hraciu konzolu, mobil, teda to, čo chce, bude celé sviatky protivný a zlý? Je kresťanom mládenec, keď jeho dievča musí trpieť strachom a starosťou, či keď mu daruje len šál, nebude sa mu zdať, že ho odbila lacno? Je kresťankou dievča, študentka, ktorá sama ešte nezarába, aby svojimi nárokmí „vysávala“ celú rodinu? Veď v tom starom kabáte sa predsa nemôže ukázať na ulici, už je staromódny, teraz sa už nosí čosi iné.

Zastavte ten kolotoč. Neruinujte seba i druhých nákladnými darmi. Chcíte a dávajte maličkosti, symbol čohosi veľkého. Namiesto peňazí si

darujte lásku a dobré zachádzanie navzájom. Ako to hovoril Pán Ježiš dnes v evanjeliu? „Povedzte Jánovi, čo ste videli. Tam je Božie kráľovstvo, kde slepí vidia, hluchí počujú, chromí poskakujú ako jeleň.“ Rozumiete tomu? Kto bol chromý, keď mal pre niečo skočiť, poslúžiť niekomu, niečo urobiť, nech je poskakujúci ako jeleň. Kto bol slepý, že nevidel, že pri ňom v autobuse stojí chorý a starý človek, že nevidel, že jeho blížny potrebuje pomoc, nech pohliadne a vidí. Kto bol hluchý, keď ho o niečo žiadali, nech teraz počuje a pomôže.

Zmeňme teda svoje doterajšie zmýšľanie a jednanie a staňme sa lepšími. To bude ten najcennejší darček tým druhým okolo nás. Tak sa v nás a na nás začne naplňovať Božie kráľovstvo a o to nám predsa ide. Amen.

Mgr. Ján Biroš

Pastiersky list biskupov Slovenska

Milí bratia a sestry!

Slávime prvú adventnú nedeľu. Božie slovo nám z viacerých pohľadov pripomína deň Pánovho príchodu. Svätý apoštol Pavol zdôrazňuje: tento dôležitý deň sa blíži – preto je potrebné, aby sme sa zriekli skutkov tmy a obliekli sa do výbroje svetla. Prorok Izaiáš opisuje, čo všetko sa pri príchode daného dňa stane. A sám Kristus nás v evanjeliu upozorňuje, aby sme nezostali zaskočení, pretože tento deň príde nečakane; uprostred obvyčajnej každodennosti.

V snahe pripraviť sa na rozhodujúci Pánov deň posväcujeme svoje životy slávením sviatočného dňa, ktorý tiež nazývame „dňom Pána“. Tento deň nám pomáha nezabudnúť na pôvod a zmysel nášho života. Je pre nás príležitosťou zastaviť sa, upriamiť pozornosť na Boha. „Pamätaj, že máš svätiť sviatočné dni“ hovorí nám tretie Božie prikázanie (Katechizmus, str. 504). Týmto sviatočnými dňami sú pre nás nedele: pripomínajú nám deň Pánovho zmŕtvychvstania a deň zoslania Ducha Svätého. Zároveň sú pre nás odkazom na biblickú správu o stvorení sveta, po ktorom Boh na siedmy deň odpočíval.

V minulosti bolo svätenie nedele v našej spoločnosti samozrejmosťou. Dnes to tak, žiaľ, nie je. Mnohí v nedeľu pracujú alebo chodia na nákupy – neraz na úkor návštevy chrámu. Vzniká tak atmosféra, v ktorej sa prežívanie sviatočného dňa nesviatočným spôsobom javí ako bežné a prijateľné, a to dokonca aj pre veriacich katolíkov. S tým však nemožno súhlasiť. Rešpektovanie tretieho Božieho prikázania aj dnes znamená zasvätenie nedeľného dňa, teda oddych od práce a vzdanie vďaka Pánovi prostredníctvom bohoslužby. Máme za čo Bohu ďakovať a máme ho za čo chváliť.

Pritom je zjavné, že každý človek potrebuje aj oddych od práce, ktorú koná počas týždňa. Potrebuje venovať čas svojim blízkym, svojej rodine. Cez týždeň máme veľa povinností a menej času jeden na druhého. V nedeľu by mala byť rodina spolu, nemalo by chýbať spoločné stolovanie počas obeda, u veriacich spoločná modlitba. Všade naokolo však vidíme, že mnoho otcov musí pracovať na stavbách či developerských projektoch – aj dva-tri týždne bez prestávky. Viaceré ženy – matky nemôžu nedeľu prežiť s rodinou, lebo ich trávia v obchodných prevádzkach. Musíme si uvedomiť, že prvou obeťou stierania rozdielov medzi pracovnými dňami a nedeľou – je rodina.

Ak vlastník podniku či obchodu necháva bežať prevádzku aj v nedeľu a vo sviatok, nedáva svojim zamestnancom možnosť, aby náležite prežili sviatočný deň.

Keď toto konštatujeme, chceme poďakovať tým podnikateľom, ktorí sviatočný charakter nedele a sviatkov rešpektujú. Na pleciach živnostníkov v tejto oblasti leží len jedna časť zodpovednosti. Dôsledky na slávenie nedele má totiž konanie každého z nás. Ak v nedeľu vykonávame stavebné práce alebo pracujeme okolo domu, nebude nám prekážať, ak zostanú otvorené obchody. Naopak, príde nám to vhod. Potom však – pre naše nároky a požiadavky – musia do práce nastúpiť ďalší.

K tomu možno dodať, že aj liberálny prístup spoločnosti – najmä samospráv – k otváracím hodinám v obchodoch, má negatívny vplyv na rodinný život. Pripomeňme si, že neprítomnosť otca a mamy počas nedele rodinu vždy ochudobňuje. Kde chýba čas budovať medziludské vzťahy, tam rodinné spoločenstvo zostáva vystavené rozličným nebezpečenstvám. Navyše dlhodobá, nepretržitá práca má aj svoje zdravotné dôsledky a je menej efektívna.

Úprimne nám záleží na tom, aby v našej spoločnosti bolo čím viac šťastných a spokojných ľudí. Aby otcovia a mamy mohli prežívať nedeľu so svojimi deťmi doma, a nie na stavbe alebo medzi regálmi v obchode.

Obraciame sa preto na vás, drahí veriaci, aby ste nás podporili v úsilí o lepšie prežívanie nedele. Apelujeme spoločne na predstaviteľov politických strán, ale aj na miestne samosprávy a podnikateľov, aby pri rozhodovaní o otváracích hodinách neposielali v nedeľu matky a otcov do zamestnania. Nezabúdajme však, že ak – ako kresťania katolíci – nezmeníme svoje návyky a s nimi súvisiace nároky na druhých – nadarmo budeme vyzývať občianskych predstaviteľov, aby upravili pravidlá nedeľ-

ného predaja.

Preto vás, drahí bratia a sestry, prosíme: venujme nedeľu Bohu a svojej rodine. Zúčastníme sa na bohoslužbe. Navštívime príbuzných a priateľov, najmä starých, chorých a nevládných. Oddýchime si. Nechodme v nedeľu nakupovať. Nezabúdajme, že aj každý predavač má svoju rodinu a v nedeľu niekomu chýba. Majitelia obchodov a firiem: nevyžadujte, prosím, od svojich zamestnancov nedeľnú prácu, ak nie je spoločensky nevyhnutná. Všimnime si na príklade viacerých európskych štátov, že prežívanie nedele ako voľného dňa je nielen uskutočniteľné, ale aj všeobecne prospešné.

Obraciame sa aj na vás, drahí bratia kňazi. V mnohých farnostiach jestvovala užitočná prax: doplniť nedeľnú bohoslužbu popoludní o pobožnosť, modlitbu litánií či adoráciu pred Oltárnou sviatosťou. Dnes sú tieto prejavy nábožnosti, žiaľ, na ústupe. Tam, kde je to možné, pokúste sa obnoviť tradíciu popoludňajších pobožností alebo iného hodnotného duchovného programu.

„Zaradoval som sa, keď mi povedali: pôjdeme do domu Pánovho!“ spievali sme v dnešnom žalme. Tieto slová azda najjednoduchšie vyjadrujú, k čomu by sme vás – drahí bratia a sestry – chceli povzbudiť týmto pastierskym listom. Aby ste znovu objavili radosť z oslavy trojjediného Boha, ku ktorej nás pozýva aj slávenie sviatočného dňa. Aby ste nadobudli väčšiu radosť z rodinného života, a túto radosť dopriali aj druhým.

V tomto duchu sa, spolu so žalmistom, modlíme za vás a prosíme o šťastie pre vás i pre vaše rodiny. Nech vás neustále požehnáva a ochraňuje Všemohúci Boh, Otec i Syn i Duch Svätý.

biskupi Slovenska

snímka: Martin Magda

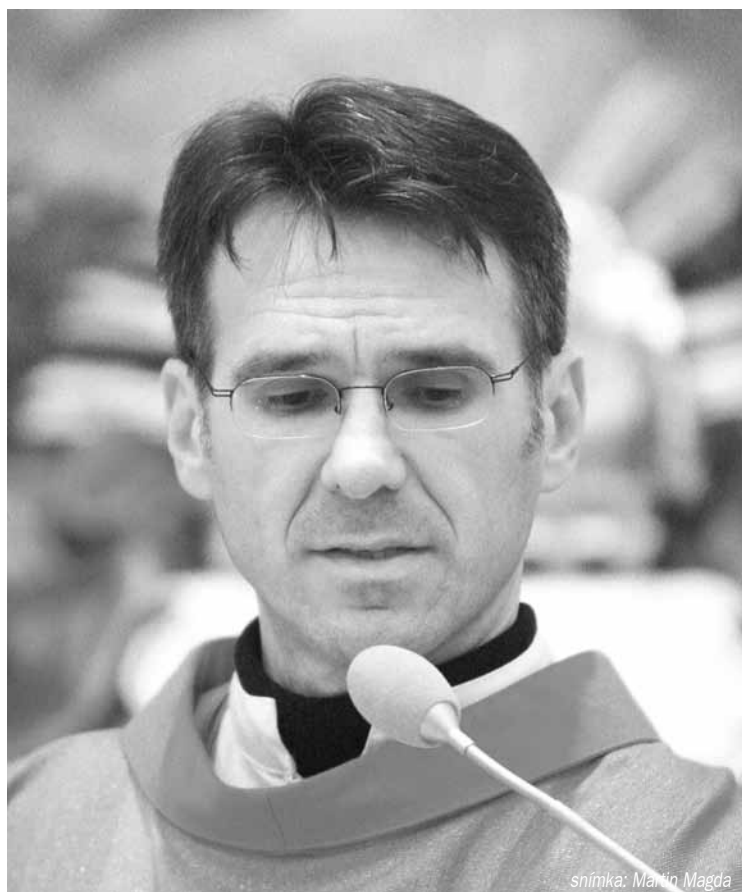
Rozhovor

doc. Dr. Vladimír Juhás, PhD.

Bol slávnostným kazateľom tohtoročného odpustu sv. Ondreja, apoštola v našom starobyľom a historickom kostolíku na Vyšnom konci. Niektorí si ho pamätáme ako tlmočníka pri vysluhovaní sviatosti manželstva Zuzany Novotnej a Michaela Kaltenbrunnera v auguste tohto roku. Pri tejto príležitosti sme mu položili niekoľko otázok.

Duchovný otec, predstavte sa nám. Odkiaľ pochádzate, kde ste sa narodili? Vaši rodičia - otec, mamka, odkiaľ pochádzali, aké mali vzdelanie? Ako rodičia praktikovali vieru? Koľko máte súrodencov? Ako si spomínate na Vašich starých rodičov?

Pochádzam od Košíc z dedinky Geča. Je to filiálna dedina farnosti Valaliky, kde som chodil na základnú školu. Moji rodičia sú jednoduchí. Otec už zomrel, ale bol to človek so sympatickým mužským náboženským prejavom, teda „introvertný katolík“, ale pritom spoločenský typ. Mama má zase skôr citový náboženský prejav, ale v spoloč-

snímka: Martin Magda

nosti vždy radšej robí krok dozadu. Mám dvoch súrodencov - staršieho brata a staršiu sestru. Obidvaja majú svoje rodiny. Starých rodičov z otcovej strany som nepoznal. Zomreli, žiaľ, veľmi skoro. Ale dosýta som zažil rodičov mojej mamy. Slúžili 50 rokov vo farskom kostole ako kostolníci, takže „kostolné“ prostredie mi bolo blízke odmalička.

Aké bolo Vaše detstvo, kde ste ho prežívali? Máte z detstva zážitky? Kedy ste začali ministrovať, za ktorého kňaza? Kto Vás pritiahol ku kostolu, k ministrovaniu?

Detstvo som prežil, ako som už spomenul, v dedine, kde som vyrastal. Bol to pekný čas bez počítačov, internetu a mobilov, kedy sa ľudia museli viac hľadať, aby sa našli. Som z níziny a od veľkých štr-

kových jazier, takže našou silnou chlapčenskou stránkou bolo plávanie a v zime hokej. Asi ako desaťročný som jedno z tých jazier preplával naprieč, ale doma ma od otca čakala zato iná „odplata“, ako som si cestou hrdlo myslel. Samozrejme, sme aj futbalový národ a ten som hrával za našu obec do svojich sedemnástich. Potom ma už pošlo štúdium na gymnáziu a tak som zavesil kopačky „na klinec“. V našej farnosti bol v diecéze pomerne známy pán farár Nickel. Strávil tam dlhých, ale veľmi zaujímavých 46 rokov, takže poznačil kompletne dve generácie (i viac). Pri ňom som vyrastal a strávil všetky moje chlapčenské roky i roky bohosloveckých štúdií. Z farnosti odišiel mesiac po mojich primíciách. Poznal som teda

iba jedného farára a, čo je zaujímavé, i moji rodičia.

Ako a kedy ste pocítili povolanie ku kňazstvu? Dá sa u vás označiť, alebo definovať obdobie, ktoré viedlo k formovaniu ku kňazstvu?

Nie, nebol to žiaden bod zlomu. Bol to postupný proces, dozrievanie. Povolanie malo na začiatku, samozrejme, chlapčenské podoby, potom mládenecké, neskôr vždy vážnejšie a vážnejšie... a dodnes sa formuje presne tak, ako sa formuje vzťah dvoch ľudí, partnerov.

Základná škola - ako ste sa učili? A čo stredná škola? Boli ste dobrým žiakom?

Bol som dobrým žiakom, ale nie výborným. Mal som radšej šport ako školské lavice. Na základnej škole som žil zo zapamätaného. Ale na gymnáziu som si to už nemohol dovoliť. Zmaturoval som síce s vyznamenaním, ale patril som do priemeru triedy. Nikdy som sa totiž nevedel prinútiť k systematickému štú-

diu. Tomu som sa naučil až na vysokej škole.

Prihlásenie sa na vysokú školu do seminára bolo problémom? Ako ste prežívali štúdiá, spolužiaci, kto bol Vaším špirituálom? Duchovné ovplyvňovanie počas štúdia. Bolo Vaše štúdium pokojné?

Bohoslovecké štúdiá som začal hneď po maturite v roku 1992 na Spišskej Kapitule. Boli to prvé roky spoločenskej eufórie a boli naozaj pekné. Seminár bol plný bohoslovcov (v tých rokoch vyše 350) zo všetkých kútov Slovenska. Zažívali sme nesmiernu rôznosť charakterov, veku, vzdelania, záujmov a ľudských príbehov. V tejto rozličnosti sa obohacovali aj moje pohľady a ľudsky som sa viac a viac tvárnil. Mojimi špirituálmi boli Vladimír Vojtaššák, Bartolomej Urbanec a Ján Maga. Moje štúdiá formovali aj vtedy sa otvárajúce možnosti návštev v zahraničí, predovšetkým v Nemecku a v Rakúsku. Ako bohoslovci sme

tam chodievali na prázdninové pobyty a jazykové kurzy. Nemecký jazyk bol kľúčom do nového sveta teológie, ktorý bol dovtedy pre nás neznámy. Vstupovali sme doň so zatieneným dychom. Bol pre nás obohatením i konfrontáciou.

Ako ste duchovne prežívali Vaše primície?

Bohoslovecké štúdiá som skončil v roku 1998 a 20. júna v tom istom roku som bol vysvätený za kňaza. Avšak zlomovejšia ako kňazská vysviacka je vysviacka na diakona (ktorá je vždy rok predtým). Tam sa človek rozhoduje, že nebude mať vlastný domov a rodinu, čo je ľudsky vážnejšie a náročnejšie. Naopak, kňazská vysviacka je peknou udalosťou, ktorou mladý kňaz vstupuje do príbehov ľudí, aby ich pozoroval, sprevádzal, pomáhal..., ale i nechal sa sprevádzať a nechal si pomôcť.

Prvá kaplanka – miesto, časové obdobie? Prvá farnosť, ak bola? Kde všade ste pôsobili ako kňaz?

snímka: Martin Magda

Moje prvé kaplánske miesto bolo v Kračúnovciach. Je to stredisková obec s milým charakterom ľudí a bohatou folklórnou tradíciou. Bol som tam veľmi rád. Rok na to som však musel nastúpiť na základnú vojenskú službu. Tú som strávil v Martine a Seredi. Keď som sa po roku vrátil, čakali ma pekné tri roky v Prešove na Sídlišku III. Prešov má veľmi dobrú atmosféru, ľudia sú srdeční a hlavne naše sídlisko bolo ako farnosť aktívne, spoločenské a rodinné. V roku 2003 som odišiel na ďalšie štúdiá do Ríma. Tam som strávil nezabudnuteľných päť rokov. Aj keď študijných povinností bolo veľa, vždy som sa snažil nezanedbať ani „starý Rím“. Toto mesto neprekvapí len svojou kultúrou, ale aj vlastnou atmosférou, ktorá sa skladá z malinkých detailov a momentov, ktoré vás môžu čakať na každom rohu, alebo v každej úzkej uličke. Rím človeka isto obohatí ľudsky i kultúrne. Je potrebné byť len otvo-

rený. Po návrate zo štúdií som pôsobil rok ako kaplán v Dóme v Košiciach. Rovnako v tom čase som začal učiť dogmatickú teológiu našich bohoslovcov.

Kde pôsobíte teraz?

Od návratu zo štúdií v roku 2008 pôsobím dodnes na Teologickej fakulte v Košiciach a zároveň pastoračne vypomáham vo farnosti Košice-Barca.

Ako ste sa dostali k tomu, že ste „odborne spôsobilým kňazom“ na zahraničné sobáše, keď je potrebný preklad? V ktorých jazykoch tlmočíte? Máte na to nejaký „dekrét“?

Nie, na to nie je potrebný žiaden dekrét, iba obyčajná znalosť konkrétného jazyka. Každý kňaz, ktorý primerane dokáže zvládnuť sobáš v cudzom jazyku, môže pokojne asistovať pri dvojazyčnom sobáši. Sobášil som už síce aj taliansky aj anglicky, ale najviac „doma“ sa cítim v nemčine. Nie je však problém zosobášiť dvoch ľudí v cudzom jazy-

ku. Ja skôr obdivujem dvojazyčných manželov, ktorí sa napriek rozdielnosti kultúr, jazyka a tradícií rozhodnú spolu vytvoriť tak veľký a neskutčne citlivý „projekt“ ako je rodina.

Sobášili - tlmočili ste už aj v našej farnosti. Vediete o tom aj záznamy, vyžaduje si to kanonické právo?

Nie, je to záznam v matrike ako každý iný. Zároveň so snúbencami miestny pán farár vypíše pred sobášom zápisnicu. Asistujúci kňaz sa v nej potom podpíše ako sobášiaci a tlmočník. Je však potrebné pamätať na to, aby sa snúbenci sobášili v ich spoločnom komunikačnom jazyku. Ak teda, napríklad, hovoria spolu po nemecky, všetky základné otázky sobášneho obradu musia byť položené a zodpovedané v nemčine. Snúbenica predsa musí vedieť, čo jej snúbenec sľubuje ☺.

Pri odpustovej slávnosti v našom historickom kostolíku, ktorý je zasvätený sv. Ondrejovi, apoštolovi ste nám v homílii predstavi-

li stretnutie sv. Ondreja, človeka s Pánom Ježišom. Môžete to znova „pripomenúť“ pre našich čitateľov, pre tých, ktorí sa z rôznych príčin nemohli zúčastniť odpustovej sv. omše?

Nechcem tu čitateľov zaťažovať dlhým textom. Ale tiež nechcem, aby moja odpoveď bola kratšia ako vaša otázka ☺. Musím sa však najprv priznať, že som sa vo vašom kostolíku cítil dobre, pretože je historickou sakrálnou stavbou a z jeho múrov dýcha atmosféra generácií vašich predkov. V tomto malom posvätnom priestore sa kreovali ľudské príbehy vašich rodín niekoľko storočí dozadu: ich narodenie, krízy, radosti i umieranie.

Máte veľmi milého patróna. Apoštol, ktorý ukazoval na prvých, ale nepotreboval byť prvý. V príhovore som sa snažil načrtnúť, že povolanie nie je výnimočnosť, ale vecou každodennosti, ktorá sa odohráva „pri spúšťaní sietí“, teda pri tom, čo robí rybár obyčajne každý deň. Práve táto každodennosť je povolaním. Preto neponižujeme svoje životy, lebo aj naša všednosť je povolaním. Aj naša všednosť je výnimočná a vzácna.

V dnešnej „digitálnej a umelohmotnej“ dobe a internetovej komunikácie, kedy aj Svätý Otec František využíva túto formu, má takáto komunikácia takú váhu, ako keď sa Pán Ježiš stretol so sv. Ondrejom osobne? Nechýba nám dnes tá „človečina“? „Neodcudzujeme sa“ navzájom (aj v našej Cirkvi) touto komunikáciou? Viete si predstaviť, že sa táto umelá komunikácia zastaví, zmení?

V otázke ste už aj odpovedali. Máte pravdu. Virtuálny svet nás obklopuje. To nemôžete zažiť bez skutočného ľudského dotyku,

snímka: Martin Magda

bez skutočného „byť spolu naozaj“. Internet je zaiste dobrá vec, ale treba mu byť pánom, nie sluhom. Je to niečo podobné ako s ohňom. Keď to „prepálime“, tak nás spáli. Nemusí to však byť výslovné „umelá komunikácia“. Internetová pošta je ako klasická pošta, kedy sme si písali listy. Tie však dnes zastihnú adresáta okamžite. Ľudia si teda môžu vymeniť oveľa viac myšlienok za oveľa kratší čas. Ak takéto písanie slúži na zdieľanie dobrých hodnôt, je to v poriadku. Horšie je, keď sa človek hodiny a hodiny venuje banalitám. A pritom mu život uniká (lebo čas nestojí).

Ako by sme mohli spojiť tieto dve komunikácie - ľudskú a internetovú? Dá sa to spojiť? My kresťania pri sv. omšiach na „chvíľu“ vytvárame osobnú komunikáciu človek - človek, stačí to?

Áno, dá sa to spojiť - robme internetovú komunikáciu ľudsky, hodnot-

ne a so zmyslom. Ale myslím si, že byť osobne s človekom je niečo nenahraditeľné, lebo druhého môžeme vnímať všetkými zmyslami, celým človekom môžeme vnímať celého človeka. Osobné stretnutie je pravdiviejšie.

Aký duchovný odkaz by ste na záver adresovali našim čitateľom, našim veriacim?

Vítaz ako dedina má veľmi pekný ráz. Nie je fádnu rovinou, ale je neskutočne krásne zasadená medzi horami. Vyrastať v krásnom prostredí... už toto predpokladá krásny charakter. Majte radi svoje rodisko, vážte si svojich predkov... Ak niekedy budete mať cestu okolo vášho starého kostolíka, zájdite doň a v tichu počúvajte odkazy vašich prarodcov. Isto budú ľudské. A na tejto ľudskosti z minulosti stavajte vašu ľudskú budúcnosť.

Ďakujem za rozhovor.

prípravil: Martin Magda

O vlastnostiach čiže podmienkach spovede

Vstanem, pôjdem k svojmu otcovi a poviem mu: Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe.

(Lk 15, 18)

Naša ľútosť nad hriechmi sa musí podobáť ľútosti máno-tratného syna, ktorý vstúpil do seba, uznal svoju veľkú úbohosť, a tiež straty, ktoré utrpel, keď opustil tak dobrého otca. „Pôjdem“, zvolal, „vrátim sa k otcovi, padnem mu k nohám, budem ich umývať slzami, poviem, že nemám odvahy pozrieť na nebo i na neho, lebo som mu spôsobil ťažkú krivdu, nech ma prijme hoc aj ako pracovníka.“

Tisíckrát šťastnejší je hriešnik, ktorý vlastne s takýmto pocitom ľútosti a dôvery sa vracia k Bohu! Určite nájde v ňom otca plného dobroty a citlivosti, otca, ktorý mu rád odpustí hriechy a navráti stratenú milosť. O čom vám chcem dnes k vám hovoriť? Nuž, teš-te sa, lebo vám budem zvestovať veľké šťastie! Rozvinie pred vašimi očami nevyčerpatelné poklady Božieho milosrdenstva! Raduj sa, biedna duša, ktorá akoby so slepcom pri Jerichu voláš: „Ježišu, Syn Dávidov, zmiluj sa nad mnou!“ (Lk 17, 38).

Môžete pristúpiť k sviatosti pokánia, musíte však splniť pritom isté podmienky. Nech je vaša spoveď:

1. pokorná,
2. jednoduchá,

3. rozvážna,
4. úplná,
5. úprimná.

Len ak splníte tieto podmienky, určite dosiahnete odpustenie.

Spoveď má božský pôvod. Ustanovil ju Ježiš Kristus, urobil to vtedy, keď povedal apoštolom a ich nástupcom: „Prijmite Ducha Svätého. Komu hriechy odpustíte, tým budú odpustené, ktorým zadržíte, budú im zadržané (Jn 20, 22-23).“ A potom: „Čo zviažete na zemi, bude zviazané v nebi a čo rozviažete na zemi, bude rozviazané v nebi (Mt 18, 18).“ Z týchto slov vyplýva, že spoveď má božský pôvod a že je nutne potrebná. A či by spovedníci mohli odpúšťať hriechy alebo ich zadržovať, keby sme ich nepoznali? Naproti tomu môžu ich poznať, ak hriešnik v pokore srdca sa z nich vyspovedá. Sviatosť pokánia je pre človeka veľkým dobrodením. Keby nebolo pokánia, už po jednom smrteľnom hriechu by sme boli Bohom naveky zvrhnutí. Táto sviatosť nás zmieruje s Bohom a navracia nám zásluhy, ktoré sme si zhromaždili pre večný život, ktoré sme predtým, následkom hriechu stratili. Keby sme sa spýtali zatratených v pekle, prečo horia večným plameňom, odpovedali by nám, že preto, že nevyužili sviatosť pokánia. Akou veľkou útechou pre kresťana, ktorý padol, je presvedčenie, že sú v katolíckej Cirkvi prostriedky, pomocou ktorých môže ľahko získať odpustenie hriechov.

Bohužiaľ, mnoho ľudí sa hanbí za krátke pokorenie a cíti odpor k spovedi. Či nie je lepšie päť mi-

nút zakúsiť hanbu, ako sa vystaviť večnej hanbe? Jedni sa hanbia ísť k spovedi preto, že stratili vieru, iní preto, že sú pyšní, nepocítujú rany svojej duše a nevedia, akou radosťou naplňa srdce kresťana dobrá spoveď. Zapamätajte si, že Kristus prikazuje pod stratou spásy spovedať sa zo všetkých hriechov. Nikto nie je oslobodený od tejto povinnosti – počínajúc Svätým Otcom a končiac posledným nádenníkom.

Naša spoveď musí byť predovšetkým pokorná. Pred tribunálom pokánia sme ako vinník, ktorý stojí pred sudcom. Obviňujeme sa sami, nečakajme na otázky spovedníka – nasledujme kráľa Dávida, ktorý si hovorí: „Vyznal som sa ti zo svojho hriechu a nezatajil som svoj priestupok. Povedal som si: Vyznám Pánovi svoju nepravosť. A ty si mi odpustil zlobu môjho hriechu (Ž 32, 5).“ S pokorou vyznávajme svoje hriechy, nepodobajme sa tým, ktorí vyznávajú svoje hriechy ľahostajným spôsobom, ako by rozprávali nejaký príbeh ľuďom, u ktorých nevidno ľútosť, ktorí pri spovedi namiesto toho, aby odprosovali Boha za dávne hriechy, páchajú ešte svätokrádež.

Ak vám spovedník udelí nejaké napomenutie, ktoré možno zraňuje vašu sebalásku, ak vám uloží ťažšie pokánie, alebo dokonca odmietne rozhrešenie – nešomrite, ale prijmite to v duchu pokory. Neodpovedajte nikdy arogantne a nehádajte sa, ako sa to neraz stáva zatvrdnutým hriešnikom, ktorí niekedy, keď si dokonca nepokľaknú, s hnevom vybehnú z kostola. Tribu-

snímka: Edo Jenča, Ovocie

nál pokánia je tribunálom samého Ježiša Krista, v ktorom On sám počúva vaše obvinenia, On sám sa pýta, hovorí a vyhlasuje rozsudok oslobodenia. Tu treba s pokorou obviňiť seba samého a nezvalovať nikdy vinu na iných, ako to napríklad urobil Adam, keď obviňoval Evu, a ona vzájomne jeho.

Stáva sa, že človek náklonný k hnevu, obviňuje svoju ženu a deti, že mu dávajú dôvody k nepokoju, opilec obviňuje svojho kolegu, ktorý mu ponúkol pohárik, pomstivý človek hovorí, že iní mu spôsobili krivdu, ten, čo rád zle hovorí o iných, či ich dokonca očierňuje, dokazuje, že on predsa hovorí pravdu, ktosi, kto ťažko pracuje v nedeľu, ospravedľňuje sa, že jeho záujmy neznesú odklad, matka, ktorá sa s dieťaťom nemodlí ráno a večerné modlitby, vyhovára sa na

nedostatok času. Kto takýmto spôsobom zvaluje vinu na iných, ten nemá v sebe pokoru. Predstavme sa spovedníkovi v pravdivom svetle a hovorme Bohu spolu so žalmistom: „Pane, k mojim ústam postav stráž a hliadku na okraj mojich perí. Nedaj, aby sa moje srdce naklonilo k zlému, aby bezbožne vymýšľalo výmysly s ľuďmi, čo páchajú nepravosť (Ž 141, 3-4).“

Po druhé, nech je vaša spoveď jednoduchá, to znamená, vyhýbajme sa nepotrebným slovám a vyzroprávaniu všetkých škrupúl stokrát za sebou, lebo to zaberá spovedníkovi čas, unavuje a prináša netrepezlivosť tým, ktorí tiež čakajú na spoveď a nakoniec to uháša nábožnosť. Keď je čosi pochybné, predstavme to ako pochybné. Keby ste povedali, že ste sa nezaoberali nečistými myšlienkami,

ale nie ste si istí, či ste nenachádzali v takých myšlienkach príjemnosť, tak už to by bolo nedostatkom úprimnosti. Keby si povedal: „Spovedám sa, otče, z hriechu, na ktorý som zabudol pri predchádzajúcich spovediach“ a zatiaľ si tento hriech v skutočnosti nevyznával nie preto, že si zabudol, ale z falošnej hanby a lenivosti, tak kvôli neúprimnosti by si spáchal svätokrádež. Stáva sa i tak, že hriešnik by nevyznan nejaký hriech, keby mu spovedník nepoložil priamo otázku na tento hriech, všeobecne vyznáva tento hriech, ale ďalej sa nechce priznať, že ho chcel zatajiť. A znovu: kvôli nedostatku otvorenosti takáto spoveď sa môže ľahko ukázať neplatná a svätokrádežná.

Vyhýbajte sa, bratia, klamstvu. Nech je vaše srdce počas spovede ako na vašich perách. Spoved-

nika možno uviesť do omylu, ale Pána Boha nikto neoklame. Keby vás zlý duch nahováral na klamstvo, povedzte si: Predsa týmto ešte viac zaťažím svoje svedomie a spácham ťažký hriech svätokrádeže – ukryjem sa pred kňazom, ale neukryjem sa pred Pánom Bohom, ktorý ma pozná najdôkladnejšie, ako je to len možné. Musím sa pokoriť, to je pravda. Ale čo je to v porovnaní s verejnou hanbou, aká by ma mohla stretnúť na Poslednom súde? Keď sa chce chorý vyliečiť, tak smelo hovorí o svojich ťažkostiach, hovorí otvorene a nič neukrýva. Keď vás desí hanba a ťažko vám je priznať sa k nejakému hriechu, poprosť o pomoc spovedníka: „Otče, povedzte, pomôžte mi, lebo mám na svedomí hriech, ktorý nemám odvahu vyznať“.

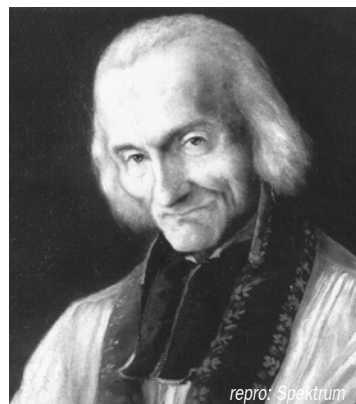
Po tretie, spoveď musí byť rozvážna a teda treba pri nej použiť skromné slová a nikdy netreba hovoriť o cudzích hriechoch.

Po štvrté, spoveď má byť úplná, čiže treba vyznať všetky smrteľné hriechy, ich druh, počet a tiež dôležitejšie pritažujúce okolnosti. Nič nebude hodné ich vyznanie, keď niekto povie všeobecne, že mnoho zhrešil - musí podrobne vymenovať hriechy, či to boli krádeže, klamstvo, nečistota, atď. Ďalej treba uviesť počet hriechov. Zle sa spovedá, kto hovorí, napríklad: „Zanedbával som sväté omše, kradol som, preklínal som, robil som nemravné veci, atď.“ Takáto spoveď nestačí. Treba povedať, koľkokrát sa to stalo. Treba tiež povedať okolnosti, ktoré vplývajú na veľkosť a druh hriechu. Kto sa dopustil nečistého hriechu s druhou osobou, musí vysvetliť, či ona bola jeho príbuzná, ak áno, tak v akom stupni.

Niektoré okolnosti, ako sme už hovorili, menia hriech, čiže spôsobujú, že on nadobúda inú podstatu a charakter. Dopustiť sa hriechu s vydatou osobou to je cudzoložstvo, s príbuznou krvismilstvo. Naproti tomu zastaviť sa pri zlej myšlienke, súhlasiť so zlou túžbou, pozeráť na nemravné predmety – to je hriech proti čistote. Niektoré okolnosti skutočne nemenia hriech, ale spôsobujú, že sa hriech stáva ťažší, ak sa ho dopúšťa niekto v prítomnosti väčšieho počtu osôb, alebo pred deťmi, lebo vtedy spôsobuje pohoršenie iných. Aj chodenie po krčmách a opíjanie sa v nedeľu je ťažším hriechom, ako keď sa to robí vo všedný deň, lebo nedeľa a sviatok sú určené na službu Bohu. Pri návykových hriechoch treba povedať, ako dlho trvá návyk. Spovedajúci sa hriešnik si tu má brať príklad z chorého, ktorý dôkladne informuje lekára o priebehu choroby, o jej prejavoch, vývoji a čase trvania.

Treba tiež uviesť počet hriechov. Vynechanie počtu alebo jeho umenšovanie, v prípade smrteľných hriechov, by bolo svätokrádežou. Spoveď človeka, ktorý by mal na svedomí tri ťažké hriechy, a priznal by sa len k dvom, bolo by ťažkou urážkou Pána Boha. Musíme cítiť strach pred dopustením sa svätokrádežnej svätej spovede a svätého prijímania, lebo mnoho duší stená za to vo večných plameňoch. Kto si presne nepamätá počet svojich hriechov, nech povie aspoň približne. Hriechy náhodne zabudnuté Pán Boh odpúšťa. Stačí ich povedať pri nasledujúcej spovedi, ak si na ne spomenieme.

Z ľahkých hriechov sa tiež treba spovedať. Je to veľmi užitočná vec, ako to učí Tridentský koncil

(XIV. Sesia, 5. kap.). Ako je pravda, tieto hriechy odpúšťa aj ľútosť srdca, modlitba, pôst, almužna a účasť na svätej omši. Treba sa však z nich spovedať, a to z niekoľkých dôvodov.

Po prvé, hriech, ktorý je ľahký v našich očiach, môže byť ťažkým hriechom v očiach Božích. Po druhé, vo sviatosti pokánia možno oveľa ľahšie získať odpustenie týchto hriechov. Po tretie, spovedanie sa zo všedných hriechov nás povzbudzuje k väčšej bdelosti. Po štvrté, napomenutia spovedníka sa môžu pričiniť o našu nápravu. Po piate, rozhrášenie, ktoré dostávame, nám dodáva silu, aby sme mohli vyhýbať týmto hriechom v budúcnosti. Je jasné, že tieto hriechy, hoci ľahké, treba tiež ľutovať a treba sa usilovať z nich polepšiť. Ak by niekto mal na svedomí iba všedné hriechy, tak nech pre vzbudenie väčšej ľútosti, pripojí k spovedi nejaký ťažší hriech z dávnejšieho života.

Také sú podmienky dobrej spovede. A teraz sa zamyslite, či tieto podmienky sprevádzali všetky vaše predchádzajúce spovede. Ak by ste došli k záveru, že ste sa zle spovedali, tak nestrácajte čas, ale čím skôr sa pousilujte napraviť zo.

http://www.boziemilosrdenstvo.sk/vianney/o_zlej_spovedi.html

V Spišskej diecéze ohlásili Jubilejný rok svätého Martina

V Spišskej diecéze v utorok ohlásili Jubilejný rok sv. Martina. Ten sa začne v piatok 11. novembra. Informáciu o jubilejnom roku zverejnili počas celodiecézných kňazských rekolekcií v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule. Zúčastnilo sa na nej okolo 290 kňazov.

Program začal svätou omšou v spišskej katedrále, ktorú celebroidal diecézny biskup Štefan Sečka. Ten ohlásil aj Jubilejný rok sv. Martina. „V novembri 2016 si pripomínáme 1700 rokov od jeho narodenia a o rok, v novembri 2017, zas 1620 rokov od smrti tohto vynikajúceho svätca. Preto aj my, nadväzujúc na slávenie celocirkevného mimoriadneho Svätého roku milosrdenstva, počnúc dňom 11. novembra 2016 až do 11. novembra 2017 budeme celý tento rok prežívať ako Jubilejný rok sv. Martina, ktorý sa vo svojom živote vyznamenal mimoriadnou horlivosťou za prehĺbenie duchovného života veriacich, obdivuhodným úsilím o budovanie farských spoločenstiev v jeho diecéze Tours v Galii a skutkami milosrdenstva. Týmto otváram Jubilejný rok sv. Martina v Spišskej partikulárnej cirkvi v uvedenom časovom vymedzení so všetkými náležitosťami, ktoré k tejto duchovnej a kultúrnej udalosti patria,“ povedal biskup Sečka.

V programe kňazských rekolekcií nechýbalo rozdanie a predstavenie manuálu k jubilejnému roku sv. Martina. „Spoločné podujatia sú predovšetkým tie, že na dekanátne púte do katedrály vás pozývame každú tretiu sobotu v mesiaci o 10:00 hodine predpoludním. V novembri sme už dohodli s pánom dekanom zo Spišských Vlách pre jeho dekanát túto púť,“ hovorí generálny vikár Anton Tyrol. Spirituálne impulzy zo života sv. Martina predstavil biblista František Trstenský. „V rámci Roku sv. Martina môžeme uvažovať možno nad dekanátmi, dňom posväcovania kňazov, kde sa spolu stretneme, budeme spolu uvažovať nad spoločnou duchovnou témou. Kongregácia pre klérus odporúča, aby to bol dátum okolo Slávnosti Najsvätejšieho Srdca Ježišoho,“ povedal Trstenský.

Spišská Kapitula 10. novembra (TK KBS/Rádio LUMEN)

Imrich Degro

O rozlišovaní Božej vôle (2.časť)

(4) Obliekam si Kristovu myseľ

Aby som sa rozhodoval podobne ako On (porov. Flp 2, 5). Často robím rozhodnutia podľa ľudských kritérií. No rozlišovanie je iné. Áno, nemôžem ignorovať ľudskú prirodzenosť, ale nemôžem rozlišovať len podľa nej. Prečo? Lebo Boh od mňa žiada zvláštne veci (nelogické). Preto nemôžem poznávať jeho vôľu len svojím rozumom.

Príklad: Peter a spoločníci lovili ryby celú noc a nič nechytli, boli frustrovaní a smutní (porov. Lk 5, 1-11). Ježiš im prikazuje: „Spustite sieť z pravej strany lode.“ Peter bol rybár, dobre poznal jazeru, vedel, kde sa nachádzajú ryby a kde nie. Z ľudského pohľadu bolo nezmyslom hodiť sieť na tú stranu.

Je veľmi ľahké vzdorovať zvláštnym - nelogickým - príkazom, lebo prvé, čo sa v nás objaví, sú pochybnosti. Zázrak sa udial preto, že Peter hodil sieť. Často sa nedejú zázraky, ale nie preto, že to Boh nechce, ale preto, že ja neurobím tú svoju malú časť.

Potrebujem si obliecť Kristovu myseľ. Nie to, čo si o danej veci - situácii - myslia politici, moja rodina, vedci, profesori, ale čo si o tom myslí Ježiš. Nie je ľahké rozhodnúť sa proti verejnej mienke, proti médiám, proti psychológom... Budem obklopený ľuďmi, ktorí ma budú kritizovať... Preto Ježiš hovorí: "Ak je pre teba dôležitejší manžel, deti, rodina, peniaze..., nemôžeš byť mojím učeníkom" (porov. Mt 10, 37). Je to otázka toho, čo si vyberiem.

(5) Som otvorený voči Bohu

Bez otvorenosti voči Bohu nie som schopný ho počuť. Čo znamená byť otvorený voči Bohu?

(a) Som odovzdaný – pripravený načúvať Bohu. Nie som toho schopný, ak prichádzam za Bohom, a už mám urobené vlastné rozhodnutie, lebo nie som pripravený na žiadnu odpoveď od Boha, chcem len, aby On odsúhlasil môj plán a prispôbil sa mu.

Príklad: Manželia chcú mať dieťa, ale nemôžu... Prečo im Boh nepožehná? Nechce azda, aby mali dieťa? Prečo to nechce? Nevieme to pochopiť, a ani nepochopíme... No stačí vedieť, že Boh ma miluje a chce pre mňa to najlepšie, aj keď tomu nerozumiem. Lenže náš postoj je iný: ak sa nenapĺňajú moje túžby, začínam si myslieť i hovoriť, že som prekliaty, že ma niekto preklial, atď. A vôbec nepripustím, že Boží plán so mnou môže byť iný ako ten môj. Aj keď tomu nerozumiem, môžem povedať áno Božiemu plánu a príde radosť.

Ak zostanem vo vzbure, radosť nepríde. Nie je nič zlého na tom, ak porozprávam Bohu, po čom túžim, k čomu mám schopnosti, čo by som chcel robiť, ale som ochotný nechať Bohu posledné slovo?

Príklad: Mladý Samuel v chráme (porov. 1 Sam 3, 1-15): „Hovor, Pane, tvoj sluha počúva“, a šiel spať... Nemôžem donútiť Boha, aby hovoril vtedy, keď to chcem ja. Môžem mať len postoj pripravenosti i otvorenosti načúvania: počúvam Boha a pokračujem v tom, čo musím robiť... Pokiaľ mám otvorené srdce, tak v okamihu, keď Boh prehovorí, budem Ho počuť.

Príklad: Chcem počúvať vážnu hudbu, preto zapnem rádio. No nie hneď budem počuť vážnu hudbu, ale len čo zaznie, budem ju registrovať, lebo som sa vnútorne pripravil na počúvanie tejto hudby. Často hovorím, že Boh ku mne nehovorí. To nie je pravda. Boh hovorí. Som to ja, ktorý nepočujem. Boh má tisíc spôsobov, ako ku mne môže hovoriť. Ja musím byť otvorený k tomu, čo mi Boh chce povedať a kedy to chce povedať.

(b) Verím a dôverujem Bohu. Nech Boh žiada odo mňa čokoľvek - či už tomu rozumiem alebo nie - dôverujem mu, že ma nenechá padnúť v tejto situácii, že chce pre mňa to najlepšie, že ma nikdy neopustí. A ak môj plán nie je úplne v súlade s Jeho plánom, tak verím, že mi dá silu uskutočniť Jeho plán.

Krok viery znamená, že robím nejakú činnosť nie preto, že mám pre ňu logické zdôvodnenie, ale

snímka: Edo Jenča, Ovčie

preto, že verím Bohu. Len postupne budem odhaľovať BV, nikdy ju neodhalím celú. Prečo?

Boží plán je zabalený do „temnoty tajomstva“. Boh ti neukáže celý plán, ukazuje vždy len jeden krok. On nie je veštec či psychotronic, ktorý ti povie, čo sa ti stane zajtra, pozajtra... Nie je dôležité, či to je alebo nie je pravda, no oni ti povedia, kde začneš a kde skončíš... Boh takto nekoná: On ti dnes povie, čo máš urobiť práve teraz, a zajtra ti povie, čo máš urobiť zajtra. Nikdy ti nepovie, kam sa dostaneš, ak ho budeš poslúchať. Je to otázka dôvery, odovzdania sa, je to krok viery.

Príklad: Rozmnoženie chlebov (porov. Mk 6, 33-44): Ježiš prikázal apoštolom „Rozdeľte ľudí do skupín...“ - prvý krok. Oni nevedeli, čo bude ďalej, čo urobí Ježiš, čo budú robiť potom oni... Vzkriesenie Lazára (porov. Jn 11, 1-44): Ježiš prikázal „Odvalte kameň...“ - prvý krok. Nikto nevedel, čo sa bude diať ďalej... Rozlišovanie je založené na viere - verím ešte skôr, ako vidím. Modlím sa, a nedostávam. Prečo? Lebo neverím. Lebo chcem najprv dostať a až potom veriť (som ako Tomáš). No Ježiš hovorí: „Verte a dostanete“ (porov. Mt 21, 18-22; Mk 11, 20-25). Teda byť pripravený urobiť to, čo mi Boh hovorí bez toho, že budem o tom diskutovať. Ak začínam o tom diskutovať, neverím, pochybujem o Bohu.

(c) Pravidelne sa modlím. Rozlišovanie nie je mágiou. Rozlišovanie je založené na hlbokom vzťahu s Bohom; na úsilí žiť podľa Jeho vôle, lebo ma miluje. Ak žijem v hriechu a nerobím nič, aby som sa ho zbavil, nemôžem správne rozlišovať - poznať Jeho vôľu, som blokovaný hriechom. Modlitba mi pomáha vstúpiť do bližšieho vzťahu s Bohom. Som schopný poznávať BV v každodennom živote, lebo poznám Boha a žijem s Ním denne.

Rozlišovanie je neustále volanie k Bohu: ukáž mi, čo mám robiť, aký je Tvoj plán pre môj život. Rozlišovanie je putovanie. A čím viac sa ponáram do hlbokého vzťahu s Bohom, tým lepšie rozlišujem.

(pokračovanie v budúcom čísle)

Naše "domáce" Vianoce

Toto si prečítajte až na Vianoce ☺

Drahí naši čitatelia, ale predovšetkým čitatelia pripútaní na lôžko, alebo stoličku, či invalidný vozík.

Vám sme sa rozhodli už dopredu uverejniť homílie z blížiacich sa sviatkov - Vianoc. Ponúkame Vám príhovory na polnočnú sv. omšu, na Božie narodenie a na Druhý sviatok vianočný. Nech Vás toto písané slovo povzbudí vo viere a nech vás obdarí silou k prežívaniu našich najkrajších kresťanských sviatkov. Pokoj ľuďom dobrej vôle!

Homília na polnočnú sv. omšu

Milí veriaci,
všetkých vás chcem privítať a pozdraviť v mene Toho, ktorého narodenie túto noc oslavujeme. Vitajte teda, tu u neho doma, okolo tohto jeho rodinného stola.

Moje slová patria osobitne tým, ktorých inokedy tu vidíme zriedkavo. Vás vítam medzi nami zvlášť srdečne. Je možné, že ste prišli len zo zvyku, len preto, že to patrí k idyle Vianoc. Snád si myslíte, že už neveríte, že náboženstvo vyšlo z módy. Ale bez ohľadu na to, čo si myslíte a čo vás sem dnes priviedlo, vedzte, že Kristus sa narodil pre všetkých, aj pre vás. Aj za vás sa obetoval, aj vás prišiel vykúpiť. On jediný vidí do hĺbky vašich duší a pozná všetky jej hnutia. Pozná aj dôvody vašej ľahostajnosti a prekážky vašej viery, ktoré my ľudia nevidíme a preto vás niekedy neprávom odsudzujeme. On vás však miluje a požehnáva. Čaká na to, aby ste sa čo len jednou myšlienkou úprimne obrátili k nemu, aby vás mohol zaviesť do slávy svojho kráľovstva. Lebo nik nemôže zaplniť miesto, ktoré je v tomto kráľovstve pripravené každému osobitne.

Oddajme sa v tejto Svätej noci

neodolateľnému kúzlu Vianoc, otvorme dušu pôsobeniu milosti a pripojme sa všetci zvlášť úprimne k poklone pastierov vtedy, keď sa pri premenení, skutočne a naozaj, stane to isté, čo kedysi v Betleheme. Narodí sa nám chlapec, veľký Boh, náš Spasiteľ Ježiš Kristus.

Deti, ktoré stále žijú v rodičovskom dome, isto pochopia, že ak príde niektoré dieťa domov na návštevu len raz do roka, patrí všetka pozornosť rodičom im a že z takejto návštevy sa tešia spolu s rodičmi.

S takou veľkou radosťou vítam dnes vás aj ja, v zastúpení Pána tohto domu, Otca nás všetkých. Chcel by som, aby ste pochopili, že Boh je Otcom všetkých a všetkých nás stvoril preto, aby nás urobil šťastnými po celú večnosť. Chcel by som, aby ste pocítili, že ste tu doma, aby ste nadviazali úprimný a bezprostredný kontakt s tým, ktorého narodenie dnes slávime, s naším Pánom Ježišom Kristom. On je ten, ktorý všetko chápe, všetko chce prepáčiť, všetko zabudne a žiada len celkom málo. Lebo všetkým patrí veľká radosť: „Nuž hľa, zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všet-

kému ľudu, lebo dnes sa vám v meste Dávidovom, narodil Spasiteľ, Mesiáš a Pán.“

Teda všetci sa máme tešiť. A tešíme sa? Ak áno, tak asi mnohí z celkom iných príčin. Vianoce sú stále sviatkami radosti, ale tá radosť, ktorá teraz prichádza do módy, má akýsi falošný tón. Nezdá sa vám? Tešíme sa z bohatého vianočného stola, z vyberaných jedál a nápojov a z exkluzívnych darov. Ostáva nám ešte v duši miesto pre radosť, ktorú som vám zvestoval? Nech táto malá chvíľka sústredenia sa v tejto čarovnej noci nám slúži k zamysleniu nad naším vzťahom k nášmu Pánovi. Lebo dnešná oslava, to nie je len mŕtva spomienka. To je živá skutočnosť. Ten istý Spasiteľ, Mesiáš a Pán je medzi nami. Viera presvedčenia o tejto pravde, to je ten zdroj skutočnej radosti, ktorá sa nedá k ničomu prirovnáť, ktorú nič neprevýši.

Dnes, keď je každý z nás tak trochu dojatý, očarený vianočným kúzlom, je tá najvhodnejšia príležitosť, pozrieť sa do hĺbky svojej duše a nájsť v nej aspoň kúsok úprimnej viery. V duchu tejto viery sa potom vo chvíli premenenia spojme všetci v poklone, do ktorej vložíme všetko, naše starosti i túžby, našu dôveru i lásku, celý náš život a obetujeme ho Pánovi. V tejto čarokrásnej Svätej noci myslíme aj na tých, ktorí najviac potrebujú našu pomoc - na duše v očistci. Amen.

Mgr. Ján Biroš

Homília na Božie narodenie

Milí veriaci,

„Narodil sa Kristus Pán...“, takto radostne dnes spievame. Ale komu sa to narodil? „Nám, nám narodil sa“, pokračuje jedna z vianočných kolied. No dobre, nám. Zaiste, veď patríme do jeho cirkvi. Tešíme sa z jeho narodenia, lebo snád' zo všetkých sviatkov najviac oslavujeme Vianoce. Aj tu v Božom dome sa nás dnes zišlo viac, ako inokedy. Predsa však, nie sú tu všetci. A Kristus sa predsa narodil pre všetkých. On patrí všetkým, ale tragické je, že nie všetci patria jemu. Pre všetkých prišiel na svet, všetkých zmieriť s Bohom, za všetkých sa obetovať, každého priviesť do svojho kráľovstva.

Do tohto kráľovstva sa však ide dobrovoľne. Kto tam nechce ísť pre toho je vtelenie a aj vykúpenie zbytočné. Pre toho sa Kristus nenarodil. Pre toho sú Vianoce len sviatkami bohatého stola a darčiekov. Možno aj tu taký prišiel, aby hľadal akúsi vianočnú idylu, lebo k tej patria aj koledy, nielen rozsvietený stromček.

Po viac ako dvetisíc rokoch od prvých Vianoc je cirkev rozšírená po celom svete, takže naozaj možno so žalmistom povedať: „Uzreli všetky končiny zeme, spásu nášho Boha.“ Kresťanské tradície, zvlášť vianočné zvyky, sú pre každého príťažlivé, takže dnešný sviatok oslavuje takmer celý svet. Ale nie je veľa tých, pre ktorých sa Kristus naozaj narodil, ktorým sa narodil v srdci, ktorí chápu, čo to znamená patriť Kristovi. Že je to viac ako členstvo v nejakej organizácii. Mno-

hí si to totiž nejako tak predstavujú. Krst je ako prihláška, krstný list ako legitimácia. A keďže každá takáto organizácia máva občas nejakú schôdzu, nuž aj do kostola sa patrí prísť aspoň na veľké sviatky.

Koľko je v takomto názore vlastnej viny a koľko nezavinej nevedomosti. Kto je zodpovedný za tolku náboženskú nevedomosť a ľahostajnosť? Či je to nedbanlivosť rodičovskej výchovy? Či zlý príklad povrchných veriacich? To vie len Boh. A len On to raz spravodlivo posúdi, lebo On nesúdi len podľa zdania, ako my ľudia, vidí do hĺbky duše každému.

Kto teda správne slávi Vianoce, pre koho sa Kristus naozaj narodil? Pre toho, kto pochopil, že Vianoce to nie je len oslava Kristových narodenín, to nie je len zbožná spomienka na čosi, čo sa stalo pred viac ako dvetisíc rokmi, ale, že je to súčasná živá skutočnosť. Kristovo vtelenie ustavične pokračuje cez nás, ba aj v nás. Kristus je vždy na svete vo svojom živom, hoci tajomnom tele, v cirkvi. My všetci tvoríme jedno telo. Každý z nás je jeho údom. A teda v každom z nás sa opakuje úžasný zázrak vtelenia. Od nás sa žiada, aby sme si túto skutočnosť uvedomili a stále dobrovoľne si obnovovali súhlas, ktorí sme, vtedy ešte nevedomky cez svojich rodičov, dali pri svojom krste. Takýto súhlas dávame Bohu vždy, kedykoľvek sa rozhodujeme pre dobro, keď premôžeme pokušenie, keď nadviažeme s Bohom kontakt, čo i len jednou myšlien-

kou, vzdychom, úkonom ľútosti, poklony či lásky. Vždy vtedy sa stávame viac Kristovými, viac sa stotožňujeme s Ním.

Drahí moji, boli vo svete za onoho času väčšie krajiny ako Palestína a v nej slávnejšie mestá ako bol Betlehem. Nuž ale, ak sa nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi zapáčilo narodiť sa práve v tomto meste, my nemáme vinu na jeho skromnom umiestnení. Lenže za to, že sa musel narodiť v maštali, už aj my môžeme. Lebo jeho matka Mária so svojím ženíchom dost' dlho a dost' usilovne hľadali pre krehucké detské údy miestečko, ktoré by viac vyhovovalo, ako studené a tvrdé dobyťcie jase. A že sa to tak stalo ako to opisujú evanjeliá, to nám veru neslúži na česť.

Prišiel na návštevu medzi nás po tisícročia čakaný nebeský hosť - Mesiáš - a my, ľudia, sme nemali pre neho ani v súkromných, ani vo verejných miestach kúsok voľného priestoru. Poslali sme ho za mestské múry, medzi zvieratá, do maštale. Hľa, leží na slame ako stála výčitka, ako stáročná obžaloba ľudskej tvrdosti a bezcitnosti. Spievame si nad ním rozochveným hlasom: „... leží tam na sene, na zime Božie Dieťa – Pán zeme...“ a pritom nám, hádam, ešte ani raz neprišlo na um, zahanbiť sa za to. Veď len pre našu nelásku je to s Ním tak. Máme tak nanajvýš výhovorku v podobe slov, že sme tam predsa vtedy neboli. To spravili vtedajší Betlehemčania. My by sme si boli inak počínali. To hovoríme ústami, ale čo skutky...?

Neviem, neviem, keby nám

tak zaklopali večer na dvere dvaja neznámi a ona by nemala na hlave ani korunu z dvanástich hviezd, ani mesiac pod nohami, ale bola by ako obyčajná žena v pozhnanom stave, vedľa ktorej by stál unavený, zaprášený a ustarostený muž, prosiaci na noc miesto už aj pre tretieho, ktorý sa má narodiť. Neviem, či by sa to neskončilo tak, ako vtedy. Myslím, že by aj dnes išli po našej farnosti z domu do domu, zvonili, kloпали a volali, kým by neprišli až tam niekde ku koncu našej dediny, kde je už Poľnohospodárske družstvo, ustatí a všetkými doráňaní a odbití. Ba aj tí, čo strážia maštale, by nepustili prenocovať svätý pár.

Nie, nenamýšľajme si čnosti, ktoré ešte nemáme, na ktoré sme ešte nedorástli. Bezpečným ukazovateľom toho, koľko by bolo miest pre Ježiša, Jozefa a Máriu v našich príbytkoch, je to, koľko ho majú rezervovaného v našich srdciach naši blízni. Napríklad naši starí a chorí. Nuž je ho tam, priznajme si, prí málo. Toľko máme milých osôb, toľko drahých vecí, toľko záujmov a túžob v našom malom srdci, že Božie Dieťa potom už naozaj niet kam uložiť.

Práca, zábava, odpočinok a zas práca... Sem tam kúsok modlitby, pri ktorej však zasa myslíme len na prácu, zas len na odpočinok a na zábavu. Betlehemska bytová kríza nepostihla teda malého Ježiška iba raz. Trpí ňou v nás, v našich srdciach, prepchatých túžbami a márnosťami tohto sveta stále.

Bratia a sestry, naše srdcia sú prípravou a výbavou na Ježišovo prijatie v porovnaní s tým,

čím by mali byť (uznajme si to) - vždy iba skromnými betlehemskými maškami. A aké hrozné je pomyslieť si, že v mnohých prípadoch sú pre neho ešte aj tie zamknuté.

V dnešný sviatok, keď je každý prístupnejší, dnes je tá najpríhodnejšia chvíľa na to, aby sme sa zamysleli nad úžasným tajomstvom vtelenia a aby sme pochopili, že niet väčšieho vyznačenia, niet vznešenejšieho poslania na tejto zemi, ako ponúknuť tomu, ktorého narodenie dnes oslavu-

jeme, celé svoje srdce, celý svoj život, seba, aby cez nás mohol pôsobiť.

Božie dieťa, náš malý nebeský Kráľ, nehľad, prosím ťa, na tie nevrle prijatia a na tie zavreté dvere Betlehemčanov niekdajších, aj nás dnešných. Opušť nám všetku našu neochotu a požehnaj nás, aby sme mali všetci z Tvojej milosti to, po čom túžime - dosť lásky pre Teba i pre ľudí, pokoj a trvalú radosť v Duchu Svätom. Amen.

Mgr. Ján Biroš

Homília na 2. sviatok vianočný

Milí veriaci, vianočné dni majú v sebe mnoho zvláštností. Cez Vianoce sa totiž zotierajú rozdiely medzi tými, ktorí vyznávajú Boha a snažia sa podľa svojich síl, približovať sa k nemu a tými, ktorí vôbec na takého veci nemyslia, alebo sa považujú za ateistov. Takmer každého sa nejako dotknú Božie kroky po zemi. Možno podvedome, ale dotknú sa. Ľudia sa chovajú akosi inak. Vzájomne si prajú zdravie a pokoj. Posielajú si pohľadnice, obdarúvajú sa, odpúšťajú si. Vojnu držiace strany dodržia prímierie. Obloha, zvony i vyprázdnené ulice miest vypovedajú o Vianociach svojím vlastným spôsobom. Stala sa mimoriadna vec. Každý to tuší, každý vie, že je tu možné jedine zmĺknuť a v mlčaní pochopiť lásku Boha.

Vianoce sú sviatky mladých srdc. Najviac sa na ne tešia deti, ale i dospelí sa na Vianoce premieňajú na deti. Veď aj Boh sám sa na Vianoce stal dieťaťom. Preto prišiel, aby z

nás urobil Božie deti a vyslovene povedal: „Ak nebudete ako deti, nevojdete do Božieho kráľovstva.“ Preto túto dnešnú homíliu chcem venovať zvlášť deťom, ale dúfam, že si ju radi prečítajú aj dospelí.

Dnes sa nám ponúka dokonca deväť čítaní, pretože dnes môže každý kňaz slúžiť až tri sväté omše. My si vezmeme za základ evanjelium z druhej svätej omše, v ktorej sú hlavnými osobami tí šťastní pastieri, ktorí sa ako prví z ľudí dozvedeli o narodení Spasiteľa. Prejdime si toto evanjelium slovo po slove, vetu za vetou, aby sme si z neho mohli vziať poučenie pre svoj vlastný život.

Evanjelistu svätý Lukáš hovorí v dnešnom evanjeliu: „Keď sa anjeli od pastierov vzdialili a vystúpili do neba, pastieri si povedali. Podme teda do Betlehema a pozrime, čo sa tam stalo, o čom hovoril Pán.“ Pre nich bol anjel Božím poslom a slová, čo im povedal, Božími slovami. To, čo im anjel od Boha povedal,

to bola naozaj radostná zvesť, po grécky evanjelium. Keď si to pastieri uvedomili a pocho-
pili, iste z celého srdca zvolali:
„Chvála tebe, Kriste!“ A všimni-
me si, čo potom pastieri urobili,
ako na toto slovo Božie reago-
vali, odpovedali? Počuli sme to.
Nepovedali si: „To je krása, po-
ďme spať!“ Ale: „Poďme do Bet-
lehema!“ Možno to mali dosť ďa-
leko, evanjelium len hovorí, že
v tej krajine boli pastieri, teda
nemuseli to byť Betlehemčania.

A ďalej sa hovorí: „Ponáhľali
sa tam.“ Bol koniec spania, či
podriemkávania, v tú noc už ne-
zažmurili oka. Ponáhľali sa a na-
šli Máriu i Jozefa a to dieťaťko,
položené do jaslí. A keď ho zba-
dali, vyrozprávali, čo im bolo po-
vedané o tomto dieťati. Pastie-
ri si teda išli overiť toto poveda-
né Božie slovo. Našli dieťa, na-
šli aj jeho Matku, našli, ako si
mysleli, aj jeho otca. Boli to cel-
kom obyčajní ľudia a ten chliev
bol pre nich až príliš obyčajný.
Ale povedali, čo vedeli a musíme
si myslieť, že i Mária a Jozef
nemlčali a povedali, čo oni ve-
deli, pretože aj oni počuli a vide-
li predtým toľko úžasných vecí.
V tejto maštali, môžeme to tak
povedať, sa rozvinula prvá kresť-
anská náboženská diskusia a
všetci z nej vyšli obohatení, do-
konca aj Mária. Veď evanjelista
hovorí, že „Mária si toto všetko
uchovávala v mysli, uvažovala
o tom hlboko vo svojom srdci a
premyšľala o tom“.

Drahí moji, veľmi rozšírenou
a nebezpečnou chorobou našej
doby je nechť rozmýšľať, zahli-
bovať sa nad udalosťami a ve-
cami v nás a okolo nás a ťažiť z
nich poučenia. Ak je život ško-

lou, tak musíme priznať, že väč-
šina z nás ju obchádza, chodí
poza túto školu. Dnešného člo-
veka rozmýšľanie bolí. Platíme
si preto radšej ľudí, ktorí myslia
za nás. Pravda, ak myslia, ak ve-
dia myslieť... Píšu články a ho-
voria a prezentujú sa v rozhlase
a televíziách. A my sledujeme a
čítame mechanicky a preberá-
me a posúvame si ich rozumy.
Keď sa v novinách dočítame, že
jeden kňaz je zlý, tak potom po-
vieme, že všetci sú zlí..., atď.
Týmto sa zrejme líšime od Pan-
ny Márie, o ktorej nám evanje-
lium napísalo, že zachovávala
v sebe všetky reči a udalosti a
rozmýšľala nad nimi.

Našou prvou chybou je, že ne-
uvažujeme o tom, čo sa dialo
okolo nej. Ako veľmi sa Boh po-
nížil kvôli nám, keď vstúpil do jej
panenského lona, keď sa dal po-
zrodení položiť do jaslí a za pr-
vých heraldov, teda svojich po-
slov, si vybral vtedy spoločensky
najnižšiu a opovrhovanú vrstvu
pastierov. A že len zriedkavo
myslíme na podmienku svojho
šťastia, ktorú dal Boh napísať
do ticha betlehemskej noci ja-
savým spevom anjelov.

A druhou chybou je, že neza-
chovávala vo svojom srdci slo-
vá, ktoré nám ako podmienku
časného i večného blaha diktu-
je Boh pri vysvetľovaní evanje-
lia ústami duchovných pastie-
rov. Nerozmýšľame nad všetký-
mi udalosťami, ako sú lúčenie
a stretanie sa, nádeje a sklama-
nia, choroby a úmrtia, pohro-
my a milé prekvapenia, ktorými
nám Boh dáva na vedomie svo-
ju vôľu a prejavuje svoju láska-
vú pozornosť.

A ďalej čítame poslednú vetu

dnešného evanjelia: „Pastieri sa
potom vrátili, oslavovali a chvá-
lili Boha za všetko, čo videli a
počuli, ako im bolo povedané.“
A ešte: „Všetci, ktorí to počúva-
li, žasli nad tým, čo im pastieri
rozprávali.“ Všimli ste si tú po-
stupnosť Božieho slova? Anjel
to povedal pastierom, pastieri
si toto slovo išli overiť, tak pove-
diac, do terénu. Medzi pastier-
mi, Máriou a Jozefom sa rozví-
nula náboženská diskusia, z kto-
rej pre všetkých vzišlo ešte väč-
šie svetlo. A pastieri si to nene-
chali pre seba, ale hlásali evan-
gelium ďalej. A aj tí ďalší mali ta-
kúto radosť a nenechávali si ju
pre seba. Takto sa zvesť o naro-
dení Spasiteľa začala šíriť a len
Boh sám vie, kam až dosiahla
a koľko dobra v kom spôsobila.
To je už vec Božej prozreteľnosti.

A teraz toto všetko vtiahneme
a aplikujeme na seba. My tiež po-
čúvame Božie slovo (teraz v tej-
to chvíli). Počujeme ho v kosto-
le, inokedy na rôznych náukách,
deti na hodinách náboženstva,
inokedy si sami prečítame nie-
čo zo Svätého písma. Položme
si otázky: Čo robíme? Zobúdza v
nás Božie slovo svätú zvedavosť
a túžbu dozvedieť sa ešte viac
a ešte dôkladnejšie všetkému
rozumieť? Pýtame sa druhých na
vieru? Diskutujeme o nábožen-
stve? Rastie i v nás vďačnosť k
Bohu a láska k Ježišovi Kristo-
vi, ktorý sa nám skutočne pred
viac ako dvetisíc rokmi narodil,
aby nás vykúpil a spasil? Chvá-
lime Boha za všetko, čo sme vi-
deli a počuli, čo nám bolo pove-
dané dnes a vôbec počas nášho
života od našich duchovných ot-
cov? Amen.

Mgr. Ján Biroš

„Čo chceš, aby som Ti urobil?“

Neviem ako vy, ale ja mávam taký zvláštny pocit, alebo to nazvime istý typ obavy, keď idem vybavovať niečo veľmi dôležité, nejakú žiadosť. V duchu si pripravujem „reč“, ako to dotyčnému úradníkovi čo najjednoduchšie vysvetlím, aby ma rýchlo pochopil a aby som svoju žiadosť kladne vybavila. No a úľavu cítim vždy, keď danú záležitosť skutočne vybavím rýchlo a bez zbytočných okolkov, som šťastná, že som tak dobre pochodila.

Niečo podobné, ba čo viac, zaiste aj prekvapujúcejšie, zažil Bartimej v evanjeliu, keď Ježiš jeho prosbu vybavil, dá sa povedať, okamžite: „Čo chceš, aby som Ti urobil?“, pýta sa Ježiš a Bartimejova odpoveď znela: „Rabboni, aby som videl!“ Úžasné! Jednoduchá a krátka otázka, ale aj odpoveď. A výsledkom bolo okamžité uzdravenie. Vzhľadom k tomu, kým Ježiš je, nás to ani neprekvapuje, pretože Boží Syn, ktorý chodil po tejto zemi, mal moc robiť zázraky. Predsa však kladie otázku a očakáva odpoveď.

A teraz si predstavme situáciu, že my sme tým Bartimejom. Stretáme sa s Ježišom niekde na pešej zóne a on nás odrazu osloví: „Čo chceš, aby som Ti urobil?“ Boh, ktorý má ľudské telo, pýta sa mňa, čo chcem. Čo by sme odpovedali? Čo by sme chceli, aby Kristus pre nás urobil? Niektorí by si možno v tej chvíli Ježiša pomýlili so zlatou rybkou a priali by si samé finančné či hmotné veci. Iste veľa by bolo tých, ktorí by si priali veci, ktoré sa nedajú za peniaze kúpiť. Hovorím o zdraví, šťastí či láske. Ježiš vyjavil svoju moc a silu až vtedy, keď slepec vyjavil svoju vieru. Mocná viera v Ježiša Krista - Mesiáša a Spasiteľa - bola „hnacím motorom“, ktorý sa nedal zastaviť. On neprosí bojazlivo a vypočítavo: „Ježišu, skús ma aspoň trochu uzdraviť, možno, aby som na jedno oko videl.“ On prosí o zrak priamo, pretože je si stopercentne istý, že ten, ktorý stojí pred ním, mu pomôže.

Mať tak takúto stopercentnú vieru!? Žijeme v roku 2016, toľko sme o Ježišovi čítali, toľko o ňom vieme, máme toľko dôkazov o jeho láske a predsa trpíme duchovnou slepotou. Boh nám pri krste otvoril zrak duše, aby sme raz mohli vidieť Boha z tváre do tváre. Každý z nás je zodpovedný za to, aby svetlo Kristovo, zažaté pri krste, bolo udržiavané. Hriech, a zvlášť ťažký hriech, spôsobuje človeku veľké nešťastie a vrhá ho do duševnej slepoty. Ale vždy je tu Božie milosrdenstvo. Stačí prísť do chrámu na svätú omšu a pozrieť na Krista, ktorý je živý a prítomný vo sviatosti Oltárnej. Je to ten istý Ježiš, ktoré stretol aj Bartimej.

Na začiatku som povedala: ...predstavme si situáciu... Nie! My si nemusíme nič predstavovať, nič z toho nemusí byť výplodom našej fantázie, my to skutočne môžeme zažiť, lebo náš Pán a Boh je živý. On premohol raz a navždy smrť a už nikdy nezomiera. My ho môžeme vidieť, my sa ho dokonca môžeme dotknúť. My sme Božie deti a máme ten obrovský a privilegovaný dar, ktorý od nás vyžaduje iba to, aby sme mali vieru. Aby sme bezhranične dôverovali. Viera je tu nevyhnutnosťou, bez nej sa síce dá živiť, ale nedá sa žiť večne. Každé prijatie sviatosti ma byť poznačené hlbokou vierou. Sviatosti v nás nemôžu účinkovať, ak sú bez viery. Keď sa svedám, musím veriť, že to Ježiš ma počúva a on sám, aj keď skrze kňaza, mi odpúšťa hriechy. Keď pristupujem k svätému prijímaniu, opäť musím mať silnú vieru, že som prijal samého Ježiša, že je vo mne a ja v ňom. Aj cez ostatné sviatosti, ktoré Ježiš ustanovil, musím stopercentne veriť, že cez nich ma chce posilniť, aby som mohol svedčiť o jeho láske a milosrdenstve.

Volajme na nášho Pána, kričme na neho hlasno vo svojom srdci, tak ako nebojácny Bartimej. Nenechajme sa umlčať či odradiť. Ešte viac kričme: „Ježišu Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ Bez jeho milosti sme bezradní, stratení, odsúdení a nechcení. Bez jeho milosti nie sme schopní žiť! Aj keď ma iní odrádzajú, spochybňujú, vysmejú, podcenia, ponížia kvôli mojej viere v Syna Dávidovho, kvôli mojej túžbe žiť s ním naplno celý život, ísť, kamkoľvek ma pošle, robiť to, čo chce On a nie ja, nenechám sa odradiť. Ale budem na neho o to viac volať a očakávať jeho odpoveď. „Čo chceš, aby som ti urobil?“

Mgr. Martina Gondová

Ježišovo vianočné pranie pre nás všetkých, jeho milované deti

Ježiš prišiel na Vianoce k nám ako nevinné a bezbranné dieťa, aby nám vyjaviť, že pre neho nie sme zbytoční, ale máme veľkú cenu, že sme pri ňom úplne v bezpečí a že nás prijíma takých, akí sme - bez lásky, nečistých, osamotených, neschopných, bez nádeje,... Hľa, jeho slová:

- **Si navždy zbavený odsúdenia** (porov. Rim 8, 1-2)
- **Si soľou zeme a svetlom sveta** (porov. Mt 5, 13-14)
- **Bol si vyvolený a Boh ťa stvoril, aby si prinášal ovocie** (porov. Jn 15,18)
- **Si ratolesť pravého viniča, ktorým je Ježiš** (porov. Jn 15, 1-5)
- **Si chrámom Božím** (porov. 1 Kor 3, 16)
- **K Bohu môžeš pristúpiť s dôverou** (porov. Ef 3, 12)
- **Si Božie dieťa** (porov. Jn 1, 2)
- **Si ospravedlnený** (porov. Rim 5, 1)
- **Si vykúpený a očistený od hriechov** (porov. Kol 1,14)
- **Si údom Kristovho tela** (porov. 1 Kor 12, 27)
- **Bol si draho vykúpený a patríš Bohu** (porov. 1 Kor 6, 19-20)
- **Dostal si moc Ducha Svätého, aby si bol svedkom Ježiša Krista** (porov. Sk 1, 8)
- **Dostaneš milosrdenstvo a nájdeš milosť v pravý čas** (porov. Heb 4, 16)
- **Nedostal si ducha strachu, ale Ducha moci, lásky a rozvážnosti** (porov. 2 Tim 1, 7)
- **Si priateľ Krista** (porov. Jn 15, 15)
- **V Kristovi si dosiahol plnosti** (porov. Kol 2, 10)
- **Všetko môžeš v Kristovi, ktorý ťa posilňuje** (porov. Flp 4, 13)
- **Tvoj domov je v nebesiach** (porov. Flp 3, 20)

Tieto Ježišove slová si pripomínajme v každodennom boji života, po celý budúci rok. Nech sú pre nás kompasom a obrazom toho, akú nesiernu hodnotu máme v očiach nášho Pána.

Požehnané sviatky narodenia Nášho Pána Ježiša Krista!

Mgr. Martina Gondová

snímka: Edo Jerica

Ten čas vianočný

Posledný mesiac
kalendárneho roku prežívame,
pod nohami vŕzgajúci sneh máme.

Z množstva hviezd na oblohe,
len jedna
je najviac rozžatá,
práve tá
nám ohlasuje narodenie batolaťa.

V zime bez vody a elektriny
narodil sa nám chlapec malý,
z ktorého sme všetci radosť mali.

Zázračné dieťa do jasiel uložené,
na slame, na sene,
také má miestiečko pripravené.

Žiadna piecka teplo nevydáva,
len osol a vôl
svojím dychom telo mu ohrieva.
Statočne sa drží chlapec malý,
aby sme ho každý rok oslavovali.

Ten čas vianočný, práve teraz
prežívať budeme
a tak na Ježiška
nikdy nezabudneme.

Pokloňme sa teda
malému Jezuliatku,
čo má pri sebe Otca, Matku.

Do chrámu Božieho
teda zavítajme,
s úctou a pokorou
jemu sa klaňajme.

Marta Pacovská, Široké

Ježiško vo fúriku

Vonku bol slnečný zimný deň. Vianočné dni v tejto dedinke plynuli slávnostne a pokojne. Zrazu sa pri fare ozvali rýchle kroky. Boli to detské kroky. Pánty na dverách do farskej záhrady zaškrípali a dvere sa hlučne zabuchli. Ozvalo sa prenikavé zvonenie. „Rýchlo, pán farár! Podte rýchlo!“ „Danko, čo sa stalo? Prečo si taký zadychčaný?“ „Ježiško zmizol!“ „Prosím? Ježiško neleží v jasličkách?“ Pánu farárovi sa nechcelo veriť, čo malý Danko rozprával, preto povedal: „Pokojne, Danko, veď už idem.“ Pán farár si obliekol kabát, zobral kľúče a ponáhlal sa s Dankom k jasličkám. „Skutočne,“ čudoval sa pán farár, jasličky boli prázdne. Začal rozmýšľať, ako je to možné, ako sa len mohol Ježiško z jasličiek stratiť. Pán farár s Dankom prehľadali celý kostol, no Ježiška nenašli. Nikde nebolo po ňom ani stopy, dokonca ani v sakristii. Nech hľadali, ako hľadali, Ježiška nenašli.

Kým sa Danko rýchlo ponáhlal domov, aby oznámil, že z jasličiek zmizol Ježiško, pán farár vonku zatiaľ obišiel dookola celý kostol. Za kostolom zrazu objavil malého Jakubka. Ten sa veselo preháňal hore-dole so svojim novým červeným fúrikom a pritom si vyspevoval na plné hrdlo. Pán farár zastal, keď videl, že Jakubko zamieril priamo k nemu. Chlapec mu určite chce ukázať darček, ktorý dostal na Vianoce. No čo zrazu nevidí?! V Jakubovom fúriku ležal stratený Ježiško - položený na mäkkom vankúšiku a pekne prikrýty dekou. Jakubko sa celý šťastný pozrel na pána farára. No zrazu sa naľakal, keď zbadal jeho prísny pohľad. „Čože? Jakub! Takže ty si ukradol malého Ježiška?“ opýtal sa pán farár. Chlapec sa bezradne poobzeral okolo seba. Nechápal, čo to pán farár hovorí. „Ja? Ale veď ja som ho neukradol,“ odvetil chlapec. „Ale, Jakub, veď..., chcel oponovať pán farár.“ „Nie, nie,“ hovorí malý Jakubko, „ja som ho vôbec neukradol, ja som mu len niečo sľúbil.“ Pán farár sa zvedavo a už o niečo miernejšie spýtal: „A čo si mu sľúbil? Prezradíš mi?“ „Ja... Ja... som povedal Ježiškovi: „Keď mi tento rok na Vianoce donesieš ten pekný červený fúrik, tak ťa v ňom povožím ako prvého!“

Dôstojný pán sa usmial, pretože veľmi dobre chápal malého chlapca. Jakubko dostal na Vianoce vyťúžený červený fúrik. Tak sa s ním teda vybral do kostola, Ježiška vybral z jasličiek, vložil ho do fúrika a išiel ho povoziť. Pán farár sa zasmial. Jakubko sa zasmial tiež. Potom položil pán farár svoju ruku na chlapcovu hlavu a povedal mu: „Máš pravdu! Čo raz sľúbime, to musíme dodržať. Pod! Teraz zanesieme Ježiška naspäť do jasličiek!“ Jakubko horlivo prikývol a obaja spoločne zanesli malého Ježiška naspäť k Jozefovi a k Panne Márii a vložili ho do jasličiek.

zdroj: Alfons Bopp/Reinhard Abeln, Tobias Schmid

Kde bolo, tam bolo, žila raz jedna starenka. Bývala v malej dedinke blízko lesa, v drevenej chalúpku so záhradkou, v ktorej sa majestátne vynímal veľký zelený smrek. Všetci ľudia z dediny ho chodili obdivovať a raz pred Vianocami poprosili starenku, aby im na strom dovolila rozvešať svetielka. „Nech ho všetci vidia aj z diaľky! Bude pýchou našej dediny,“ rozhovoril sa starosta, ktorý razom navrhol, aby bol smrek nakreslený na erbe ich malej dedinky.

Starenka mala dobré srdce a dovolila ľuďom z dediny, aby smrek ozdobili ligotavými ozdobami, reťazami a tými najžiarivejšími svetielkami. Smrek bol z takej pozornosti taký očarený, že zabudol hýbať konármi. Len sa pyšne obdivoval a veril, že teraz bude určite najkrajším vianočným stromčekom na celom svete.

Keď všetci odišli, smrek bol taký ligotavý a nádherný, že ho bolo vidieť až na rázcestie. Každý, kto okolo neho prešiel, žasol nad toľkou krásou. Smrek si obdiv veľmi užíval a zaumienil si, že mu nič túto slávu nesmie pokažiť.

V jednu mrazivú noc k nemu priletela sýkorka. „Ó, smrek, ty si taký veľký a košatý, aké skvelé by bolo bývať na takom peknom strome!“ prihovorela sa mu. Smrek sa zamračil a posmešne sýkorke odvetil: „Nenamáhaj sa. Na mojich konároch sa nebudú robiť žiadne hniezda. Ešte by si mi zhodila nejakú ozdobu, alebo, nebodaj, svetelnú reťaz! Už aj od-

Lenka Novotná

O najkrajšom vianočnom stromčeku

leť preč!“ Sýkorka smutne sklonila hlávku: „Ale je zima a tvoj kmeň je bezpečný, v jeho dutine by mi bolo pekne teplúčko, nič by som nezhodila.“ Ale smrek sa nedal: „Už som povedal, choď preč!“ Sýkorka sklamané odletela a vybrala sa hľadať ďalej.

Na ďalší deň prišla veverička. „Ahoj, smrek, počula som, že si najkrajší v celom okolí. Môžem u teba bývať?“ Smrek sa zavrtel, až mu nadskočila ligotavá hviezda, ktorú mal pripevnenú na najvrchnejšom konáriku. „Ešte to tak! Povedal som, že tu nikto nebude bývať. Tvoje orechy by mi porozbýjali všetky sklenené ozdoby! Choď si hľadať iný strom!“ nahnevane ju odbil smrek. Veverička sa zľakla a odcupkala preč.

Starenka sa za oknom chalúčky veľmi čudovala, že v korune smreka tento rok nebýva žiadne lesné zvieratko. V takomto predvianočnom čase by tu už predsa dávno mali byť sýkorky, veveričky alebo aspoň straky. Pokrútila hlavou a vrátila sa k pečeniu medovníčkov, ktoré už krásne rozvoňovali v celej chalúpke.

Večer sa do dediny prihnala silná snehová búrka. Sneh sa husto sypal z oblohy a víchrica nebezpečne burácala. Smrek sa triasol od zimy a snažil sa udržať rovnováhu. Vietor ním lomcoval na všetky strany. Už-už ho naklonil tak, že čosi na jeho kmeni prasklo a smrek sa naklonil takmer až k zemi. „To nie! Moje ozdoby!“ Natiahol konáre a sna-

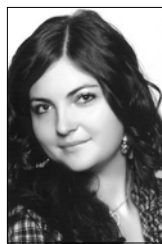
žil sa na nich udržať ligotavé ozdoby, ktoré chcel vietor rozfúkať všade naokolo. Márne. Silná víchrica z neho postrhávala všetky svetielka, ozdoby, dokonca z jeho vrchu spadla aj veľká trblietavá hviezda. Nakoniec čosi opäť prasklo a smrek sa zvalil na zem ako obrovská hromada dreva. Ešte šťastie, že spadol na opačnú stranu, inak by svojou váhou zbúral celú chalúpku. Smrek sa žalostne rozplakal. Po chvíli búrka utíchla. Smrek sa obzrel okolo seba. Všade boli črepiny z porozbýjaných vianočných gúľ. Nemal ozdoby, ani svetlá, ešte aj jeho konárov bolo akosi menej. Bezvládne ležal na zemi a nemohol sa ani pohnúť.

Starenka vyšla z chalúčky a rozbehla sa do záhrady. „Och! Čo sa to stalo!“ zdvíhala zo snehu rozmočené reťaze. Ľudia z dediny sa o chvíľu zhľadli okolo stromu. „Tolké nešťastie!“ zalamovali rukami a upratovali spúšť, čo narobil vietor. „Čo s ním teraz?“ ozval sa niekto. „Odvezieme ho na pílu,“ zakričal ktosi. „Nie, na pílu nie!“ rozhodne vyhlásila starenka. Smrek sa na ňu vďačne pozrel a pokýval jedným konárom. Vtom sa na strom prišiel pozrieť aj pán farár, ktorý sa práve vracal z kaplnky. „Dajme ho do kostola, bude nám tam robiť radosť,“ navrhol. Ľudia súhlasne prikyvovali a starenka nadšene zvolala: „Áno, výborne! A už aj viem, ako ho ozdobíme!“ Ponáhľala sa naspäť do chalúčky

a priniesla z nej dva plné koše ozdobených medovníčkov.

Mocní chlapi z dediny previezli smrek traktorom až ku kostolu. Tam ho trochu skrátili a opľíli mu zopár konárov. Potom ho odtiahli dnu a postavili na stojan. Deti ho spolu so starenkou ozdobili voňavými medovníčkami. Keď bol smrek opäť sám, pozrel sa cez okno a zbadal zopár sýkoriek, veveričiek a zajkov, ako sa pod malou jedličkou hrajú na naháňačku. Povzdychol si: „Keby som nebol pyšný a nechal zvieratká bývať v mojej korune, bol by som ťažší a vietor by ma nezvalil. Doplatil som na svoju pýchu.“ „Ďakujem vám, ľudia, že vám môžem ešte zopár dní robiť radosť,“ tíško šepol do tmy. Nikto ho však nepočul, lebo všetci boli práve doma za štedrovecerným stolom. Až večer, keď sa rozsvietil kostol, priniesli pod jeho konáre betlehem a spoločne začali sláviť polnočnú omšu.

Smrek sa šťastne obzrel okolo seba. Ľudia spievali, deťom šťastne žiarili očka a všade vládla čarovná vianočná atmosféra. Medovníčky rozvoňali celý kostol a smrek bol aj napriek všetkému rád. Bol rád, že žije a že môže spolu s ľuďmi sláviť najkrajšie sviatky roka. Síce bez ligotavých ozdôb a veľkej hviezdy, ale s teplom hrejivej lásky a radosti, ktoré v tej chvíli cítil až na končekoch svojich konárov.

detskú stranu pripravuje: Tomáš Magda ml.

Ahoj, deti!

Na adventnom venci dnes zapálime predposlednú sviečku. Čas Vianoc sa teda nezadržateľne blíži a s ním spojené prázdniny, ale aj nákupy, starosti, stres... Nedajme si však tento čas pokaziť okolnosťami, ktoré nie sú dôležité. Podstatné je byť spo-

lu, spolu ako rodina. :)

Uzavenie Dána - Traja králi

Tento sviatok slávime 25. decembra a v tento deň oslavujeme, že sa Ježiš dal poznať ako Boží Syn mudrcom, ktorí prišli z východu. Nielen im, ale rovnako aj nám a pripomíname si to každý rok počas Vianoc.

Deti, prajem Vám pokojné sviatky, krásne prázdniny a všetkým Vás, ktorí koledujete, povzbudzujem, aby ste Ježiškov príchod ohlasovali s láskou, úsmevom a otvoreným srdcom. Verte, že Boh Váš čas a námahu, ktorú obetujete pre pomoc deťom v Afrike, odmení, lebo On „vidí aj to, čo je v skrytosti“. :)

Uloha - Mudrci od východu

V slovách sa stratili písmenká. Ak ich doplníš, tak potom môžeš slová podľa uvedeného čísla dosadiť do tajničky, ktorá skrýva názov jedného zo symbolov Vianoc. Môžeš si pomôcť Bibliou. :)

„Keď sa za čias kráľa ⁶H _ r _ d _ _ a v judejskom ⁴B _ tl _ h _ _ e narodil Ježiš, prišli do Jeruzalema mudrci od ²v _ ch _ du a pýtali sa: „Kde je ten novonarodený židovský kráľ? Videli sme jeho hviezdu na východe a prišli sme sa mu pokloniť.“ Ako ⁷zb _ d _ li hviezdu, nesmierne sa zaradovali. Vošli do domu a uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu. Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: ⁵zl _ _ _ , ³k _ d _ _ lo a ¹my _ _ u. (Matúš 2, 1 - 11)

1							
			2				
	3						
4							
			5				
6							
		7					

**T
A
J
N
I
Č
K
A**

Vianočná pošta

Bola noc modrá zelená
hviezdami posypaná
Noc ktorá dáva znamenia
blížaceho sa rána

Mesiac sa v šere rozpjal
ten muž sa volal Jozef
a jeho žena Mária
šepkala Ach môj Bože

Už sa to asi začína
malíčké klopká v brušku
A vókol cudzia krajina
Boh na nich zoslal skúšku

Muž Jozef hľadal prístrešok
na jednom mieste zastal
Pre nás by to bol asi šok
bola to malá maštal

Volalo sa to Betlehem
na samom konci sveta
uprostred holých prázdnych stien
na náš svet prišlo Dieťa

Plakalo ako bábätká
išlo si zodrat plúca
Mamička jeho presladká
vzala ho do náručia

Nože buď tíško pretíško
aj keď na tvrdom ležiš
A nazvala ho Ježiško
a Jozef riekol Ježiš

Vtom priamo prostred oblohy
zaznelo vyzváňanie
Vyskočil Jozef na nohy
pred nimi stojí anjel

Pastieri bežia odušu
náhla sa ozlomrký
zbehli sa všetci čo tu sú
nemajú prázdne ruky

Hovoria To je Boží syn
ktorý nás všetkých spasí
Teraz nám konečne už s ním
nastanú lepšie časy
Keď sa však naňho pozreli
z tváří im zmizli krásky
a zbadali tí dospeli
Je to kráľ No kráľ lásky

Taký kráľ nemá armády
žoldnierov ani stráže
Nenávisť láskou nahradí
všetkých mať rád nám káže

Dospelým to však dôjde až
neskoršie ako deťom
To pre vás prišiel tento čas
radosť čo vládne svetom

Uprostred všetkých darčiekov
ktorými izba praská
Boh podelil sa s človekom
o darček menom Láska

(výber z básnickej zbierky pripravil
Tomáš Magda)

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.

Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

50. Prečo sobáš v kostole?

Niektoré páry uzatvárajú sobáš občiansky a niektoré cirkevný. Aký je medzi nimi rozdiel? Prečo sa mnohí sobášia v kostole? Má to nejaký význam?

Pre veriacich to má veľký význam. Žiaľ, mnohí sa sobášia v kostole len preto, lebo sa narodili v kresťanskej rodine, napríklad v katolíckej, a tak je to pre nich a ich rodiny prirodzené. Iní dávajú prednosť tomuto druhu sobáša preto, lebo má slávnostnejší charakter a je to „paráda“. Ale rozdiel medzi občianskym a cirkevným sobášom je oveľa hlbší.

Občiansky sobáš sa pozerá na zväzok medzi mužom a ženou z hľadiska pozemského života, kým cirkevný siaha podstatne ďalej. Priblížiť to možno na konkrétnom príklade.

Predstavte si, že dvaja – muž a žena – ako snúbenci sa rozhodnú pre občiansky sobáš. Značí to, že si úprimne, tvárou v tvár a pred zrakom spoločnosti sľubia, že sa zaväzujú spolu žiť v láske a vernosti a že si budú navzájom vo všetkom pomáhať. Sľubia si, že splodia deti a postarajú sa o ne, vychovávajú z nich vyspelých občanov. Zaviazujú sa, že budú všetko zdieľať spoločne – radosti aj smútok.

Ako vidíte, všetko je to krásne. Ale ich záväzky sa skončia, keď sa skončí ich život na tejto zemi. Iný život ich nezaujíma. Smrť je pre nich koncom všetkého. Nemajú žiadne záväzky, týkajúce sa ich

duchovného života. To je aspekt, ktorý ich nezaujíma. Možno v duchovný život ani neveria.

Ďalší pár sa rozhodne pre sobáš v kostole. A čo to znamená? Znamená to, že okrem všetkých hodnôt, ktoré boli spomenuté pri občianskom sobáši, prosia obaja taktiež o silu sviatosti. Vedia, že ich záväzok nebude ľahký. Budú musieť čeliť problémom a ťažkostiam. A sú si vedomí, že to nemôžu dokázať sami. Vyprosujú si Božiu pomoc. A táto pomoc sa im ponúka zvláštnym spôsobom, prostredníctvom sviatosti manželstva.

Taktiež veria, že existuje posmrtný život a že ich láska nie je obmedzená na dni, ktoré spolu prežijú na tejto zemi. Navzájom si pomáhajú, aby sa jedného dňa mohli spoločne pripojiť k celej svojej rodine okolo zmŕtvychvstalého Ježiša.

Neusilujú sa teda len o šťastie na tomto svete, ale ich láska siaha ďalej, mimo neho. Pravý úspech manželstva ako sviatosti nie je viditeľný len v úspešnosti manželov tu na zemi, v tom, že majú krásnu vilu, výbornú ekonomickú situáciu, úspešnú kariéru a zdravé deti, ale aj v tom, že jedného dňavidia celú svoju rodinu zjednotenú a žiariacu radosťou v nebi.

Teda, cirkevný sobáš neznamená len slávnostnú atmosféru, ktorá ho obklopuje, ale v podstate znamená prijatie sviatosti manžel-

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

stva, ktorá bude sprevádzať manželov počas celého ich života. Je to oslava s Ježišom. To je dôvod, prečo sa nehovorí, že pravé kresťanské manželstvo sa neuskutočňuje iba medzi dvoma – mužom a ženou, ale medzi tromi – mužom, ženou a Ježišom.

snímka: M. Magda ml.

Trampoty v manželstve

108. Láskyplný a stabilný domov

Už bolo spomenuté, že verná láska manželov vedie k tomu, že musia byť pripravení zmeniť sa a prispôbiť sa jeden druhému. Pre mnohých ľudí bude ich najdôležitejším životným úspechom vybudovanie láskyplného manželstva. Ich deti budú mať prospech z bezpečia, láskyplného a stabilného domova. Ich priatelia sa budú tešiť z tepla ich lásky, ktorá z neho prúdi. Spoločnosť, v ktorej žijú, bude vďaka nim silnejšia a zdravšia.

I keď sú naše pracovné povinnosti dôležité a zastávame rôzne spoločenské roly, manželia sú v prvom rade ľudské bytosti a naše ľudské vzťahy – s manželom alebo manželkou, s deťmi, s priateľmi – sú najdôležitejšími investíciami, aké kedy urobíme. Na konci nášho života nebudeme nikdy ľutovať, že sme neurobili nejakú skúšku, nevyhrali nejaký spor, alebo neuzav-

reli nejaký výhodný obchod. Ale budeme ľutovať čas, ktorý sme netrúfili s našim manželom, manželkou, deťmi, priateľom, alebo rodičom...

Budovanie silného manželstva nielenže prináša najvyššiu odmenu, ale plní tiež vznešené a sväté miesto v Božích zámeroch. Manželstvo je viac než naša vzájomná láska. Má vyššiu dôstojnosť, pretože je to sväté rozhodnutie Boha, že prostredníctvom neho bude pokračovať ľudský rod až do konca čias. V našej láske a v manželstve sme ohniskom v reťazi generácií, ktoré Boh necháva prichádzať a odchádzať na svoju slávu a povoláva nás do svojho kráľovstva.

V našej láske vidíme iba nebo nášho šťastia, ale v manželstve je nám zverená zodpovednosť za svet a ľudstvo. Naša láska je našim súkromným vlastníctvom, ale

manželstvo je viac než niečo osobné. V Božom pohľade je to postavenie, úrad.

Biblia sa pozerá na manželstvo ako na záväzok darovať svoj život inému človeku z lásky. „Kristus... miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu“ (Ef 5,25). Jeho príklad toho, ako nás miluje, je našim vzorom pre lásku k nášmu manželovi alebo manželke.

Keď vstupujeme do manželstva, odovzdávame sa tým, jeden druhému úplne so všetkým, čo máme. Milovanie sa - ústredný akt manželstva - je iba inou formou sebadarovania. Toto absolútne odovzdanie všetkého je pozemským priblížením sa k duchovnej extáze a intimitate, ktorú budeme jedného dňa prežívať s Bohom. Takto Kristus miloval nás. On neušetril seba, ale dal sa nám úplne. Nič si neponechal pre seba. *MUDr. Blažej Vaščák*

snímka: M. Magda

Vianočná sv. spoveď 2016

Utorok 13. 12.	Vítaz	16:00 – 18:00
	Široké	15:00 – 18:00
Streda 14. 12.	Ovčie	16:00 – 18:00
	Široké	15:00 – 18:00
Štvrtok 15. 12.	Ovčie	15:00 – 18:00
Piatok 16. 12.	Vítaz	9:00 – 12:00
		14:30 – 18:00
Sobota 17. 12.	Široké	9:00 – 11:30
		14:00 – 17:00
Nedeľa 18. 12.	Sabinov	14:00 – 18:00

Darček od sv. Mikuláša

V piatok 9. decembra 2016 ráno o 6:30 nám sv. Mikuláš priniesol darček. Otvorili sa dvere zrekonštruovaných priestorov predajne potravín COOP Jednota. Pôvodných 71 m² sa zväčšilo na 192 m² predajnej plochy, čo je 2,7 krát väčšia plocha oproti pôvodnej.

Bol som si ich pozrieť osobne. Bol som zvedavý, ako sa stavbári popasovali už s existujúcim priestorom. Musím skonštatovať, že ma celkový priestor predajne aj so zázemím veľmi povzbudil nielen veľkosťou, ale aj jeho interiérovým vybavením.

Už pri dverách vítal zakazníkov s úsmevom predseda našich členov družstva Štefan Skalka. Presvetlené priestory, veľký výber tovaru a usmievavé predavačky. To bol môj prvý dojem z návštevy nových predajných priestorov.

Na záver chcem poďakovať predstavenstvu družstva v Prešove za to, že zhodnotili a vytvorili pre nás kultúrne priestory pre užívanie dohier.

Chcem poďakovať aj nášmu pánovi starostovi, ale aj nášmu duchovnému otcovi, že z pozície svojej funkcie a osobnosti ovplyvnili dobu predaja a v našich kresťanských tradíciách sme si znovu obhajili nedeľu ako Deň Pána!

text a snímka: M. Magda

snímka: M. Magda

Stalo sa:

- 28. 11. oslávili sme 15. výročie konsekrácie kostola sv. Ondreja vo Vítaze a 24. výročie konsekrácie farského kostola sv. Jozefa, robotníka vo Vítaze
- 29. 11. oslávili sme 24. výročie konsekrácie filiálneho kostola sv. Barbory v Ovčí
- 27. 11. bola v nedeľu zbierka na charitu – jeseň, po sv. omšiach
- 30. 11. odpust sv. Ondreja oslávili sme v tomto starobyľom kostolíku sv. omšou o 18:00 h, ktorú celebroval Vladimír Juhás, výpomocný duchovný v Košiciach-Barci, pedagóg na Teologickej fakulte v Košiciach KU v Ružomberku
- 4. 12. bola odpustová slávnosť sv. Barbory v Ovčí, so slávnostnou sv. omšou o 10:30 h, ktorú celebroval Jozef Skupin, sudca na cirkevnom súde v Spišskej Kapitule
- 8. 12. sme slávili slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, prikázaný sviatok

Stane sa:

- 15. 12. začína deviatnik pred narodením Ježiša Krista, ktorý sa modlieva po rodinách
- 18. 12. v nedeľu bude pri sv. omši (v Ovčí o 9:00 h a vo Vítaze o 10:30 h) požehnanie a vyslanie našich koledníkov, ktorí sa aj v tomto roku zapoja do koledníckej akcie Dobrá novina
- 25. 12. v nedeľu slávime jeden z najväčších prikázaných sviatkov - narodenie Pána Ježiša
- 25. a 26. 12. budú naši mladí chodiť po koledovaní v popoludňajších hodinách; výťažok z koledovania Dobrej noviny pôjde na podporu rozvojových projektov v krajinách východnej Afriky
- 31. 12. na Silvestra bude otvorený kostol od 23:30 h do polnoci pre tých, ktorí chcú privítať Nový rok pred Sviatosťou; o 24:00 h bude eucharistické požehnanie
- 1. 1. 2017 slávnosť Bohorodičky Panny Márie – prvý deň v roku je prikázaným sviatkom
- 6. 1. slávnosť Zjavenia Pána, ľudovo nazývaný Traja Králi, prikázaný sviatok; v tento deň bude požehnanie „trojkráľovej vody“ pri sv. omšiach a popoludní požehnanie domov
- 8. 1. je nedeľa Krstu Pána; touto nedeľou sa končí vianočné obdobie a začína sa obdobie cez rok

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
12. 12.	Pondelok	18:00	† Valent Magda		
13. 12.	Utorok	18:00	† Mikuláš, Mária a Helena		
14. 12.	Streda			18:00	† Martin Ondriaš a Anton Srholec, kňazi
15. 12.	Štvrtok	7:00	za ZBP Márie a Márie Forišových	18:00	† Michal, Martin a Barbora
16. 12.	Piatok	18:00	† Anna a Štefan Januvovci		
17. 12.	Sobota	7:00	† Cyril Uličný (Gmitra)		
18. 12.	4. adventná nedela - A	7:30	za farnosť	9:00	† Helena, Mikuláš a Alžbeta
		10:30	za zamestnancov firmy Pilvit		
19. 12.	Pondelok				
20. 12.	Utorok	18:00	† Ján a Anna Galdunovci		
21. 12.	Streda			17:00	† Jozef, Mária a Ján Kráľovci
22. 12.	Štvrtok	7:00	† Helena a Ján Džamovci		
23. 12.	Piatok	18:00	za ZBP Márie Magdovej (239)	7:30	† Klaudia Kráľová
24. 12.	Štedrý deň	24:00	vlastný úmysel	22:00	vlastný úmysel
25. 12.	Narodenie Pána	7:30	† Barbora a Rudolf, Mária a Štefan	9:00	† Štefan, Peter, Jozef a Helena Tobiašovci
		10:30	za farnosť		
26. 12.	Sv. Štefan	7:30	† Mikuláš a Margita Gregovci	9:00	† Štefan a Veronika Balogovci
		10:30	† Ján Galdun (výročná)		
27. 12.	Utorok	18:00	† Štefan a Karolína Štofilovci		
28. 12.	Streda	18:00	† Ján Magda	17:00	† Roman Haľko
29. 12.	Štvrtok	7:00	80: Marta a za jej rodinu		
30. 12.	Svätej rodiny	! 17:00	80: Marta Pendráková a za jej rodinu	! 18:00	† František a Helena Jenčovci
31. 12.	Sobota	10:30	za pútnikov v Ríme	8:00	za ZBP rodiny Tobiašovej
1. 1.	Panny Márie Bohorodičky	7:30		9:00	50: Marta Balogová a za jej rodinu
		10:30	za farnosť		
2. 1.	Pondelok				
3. 1.	Utorok	18:00	za ZBP bohuznámej osoby		
4. 1.	Streda			17:00	za ZBP Heleny Šimčíkovej
5. 1.	Štvrtok	7:00	za ZBP Miroslava, Márie a Denisy		
6. 1.	Zjavenie	7:30	za farnosť	9:00	† Anton Srholec (výročná)
	Pána	10:30	30: Dominika Mihaľová		
7. 1.	Sobota	7:00		17:00	za živých a mŕtvych členov ruž. bratstva
8. 1.	Krst Krista Pána	7:30	za farnosť	9:00	40: Jozef Bednárík, kňaz
		10:30	† Zuzana a Michal		
9. 1.	Pondelok				
10. 1.	Utorok	18:00	za ZBP Štefana		
11. 1.	Streda			17:00	
12. 1.	Štvrtok	7:00			
13. 1.	Piatok	18:00	za ZBP bohuznámych osôb	17:00	
14. 1.	Sobota	7:00			
15. 1.	2. nedela cez rok - A	7:30	za farnosť	9:00	50: Jozef Jenča Bednárík
		10:30	za ZBP manželov Jozefa a Anny Petkovcov		

sv. omšu celebraval
doc. Dr. Vladimír Juhás, PhD.

30. november 2016 - odpust sv. Ondreja, apoštola na Vyšnom konci

